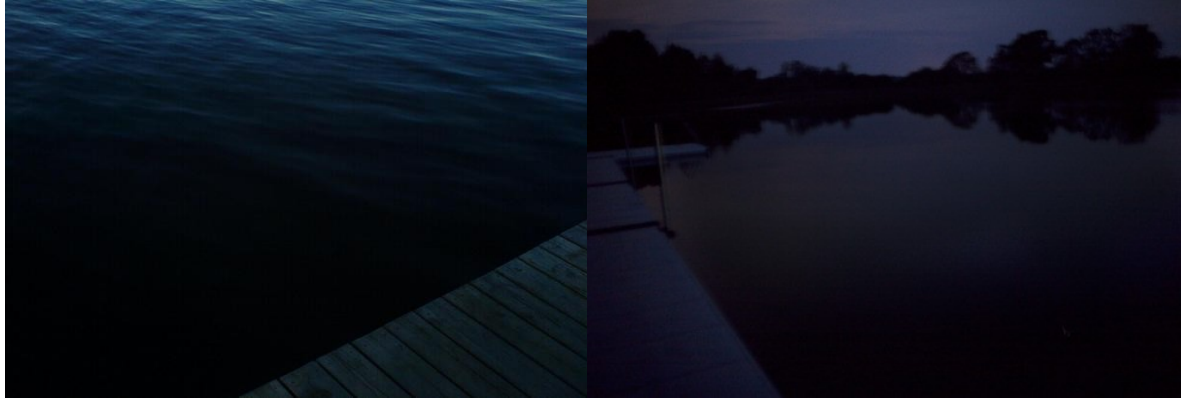

DEN SOCIALA PLANEN

Filmens anslag

1 Strandkant

Mörker. Vi ser och hör skvalpande vatten. Vi ser lätta vattenvågor i rörelse. Vi ser en brygga intill en strandkant. Vi ser vatten. Bryggan gungar och gnisslar en aning på grund av vattenvågorna. Dimman ligger vacker över stillsamt vatten intill en strandkant.

2 Kvinna i ett isolerat rum

Vi befinner oss i ett isolerat och ganska litet rum. Inga fönster. Väggarna är ljus gråa. Vi ser en **kvinna** bakifrån sittandes på huk på golvet. Vi ser inte vem det är. Kvinnan är i 30-års åldern. Hon är klädd i en grönblå heltäckande mundering. Hennes ljusa hår är slitet och rufsigt. Hon skakar och gungar fram och tillbaka. Vi hör ansträngd andning. Hon tar sig för huvudet och drar sitt långa hår över ansiktet.

Hon tittar mot sin säng och sitt nattduksbord. Hon har håret framför ansiktet så vi ser fortfarande inte vem det är. På bordet finns flera tidningar av typen OKEJ.

Vi ser hennes händer. De skakar. Hon tar tag i tidningen. Vi ser nu att det är en OKEJ-tidning. Hon gör tappra försök till att ta sig upp till sängen. Hon tar inte sig upp. Vi hör tung och fladdrig andning. Hon får nästan panik. Till sist kryper hon mot sängen och höjer sina händer mot sängkanten. Hon kravlar sig upp och lägger sig i sängen. Hon ligger med huvudet ner mot sängen. Hon lägger sin tidning på nattduksbordet.

Hon reser sig upp. Hon skakar och hennes flötiga hår är fortfarande neddraget för ansiktet. Hon tar tag i en gul filt och drar den över sig. Vi hör hur kvinnan huttrar och skakar under

filten. Vi ser sedan OKEJ-tidningarna som ligger lite huller och buller. En av tidningarna zoomas in. Är vi noggranna ser vi att det är nr 7 1984. Vi ser också en Aftonbladet från 2011.

3 Socialkontoret - parkeringsplats

Vi ser socialkontoret. Vi ser en gul Porsche stanna hastigt. En man, **Ernst**, ca 60 år kliver ur bilen och är rasande. Ernst är en stor man och har bakåtslickat hår. Bär kostym. Ser ut som en riktig direktörstyp.

Han svär och skriker och är mycket upprörd. Någon har tagit hans parkeringsplats. Hans bil står nu mitt på parkeringsplatsen och blockar andra bilar att ta sig in och ut från parkeringsplatsen. Ernst springer in mot receptionen samtidigt som hans mobiltelefon ringer. Han poängterar för personen på andra sidan luren att någon ”jävla idiot” har tagit hans parkeringsplats. Han säger att han springer förbi saluhallen senare och köper hummer. Han säger också till personen på andra sidan luren att ”inget vin under 1000-lappen”. Personer i hans närhet stannar upp och häpnar över hans beteende.

4 En granne hör barnskrik

Det är en mörk höstkväll. Vi ser en **dam i 50-årsåldern** som sitter i en stol och läser en tidning. Plötsligt hör hon ljud nerifrån badplatsen. Mörkret är på väg att falla. Damen tycker att det är konstigt och säger till sin **man, 60 år**: ”vilka är ute och badar denna tiden?” Det låter som att något barn skriker. Plötsligt blir det tyst.

5 En telefon som ringer

Bilden är mörk, vi hör telefonsignaler från en gammal 80-tals telefon.

6 Under förtexterna – en bil rullar på en grusväg (80-tal)

Mörker. Mystisk dyster musik. Vi ser en bil rullande på en grusväg på avstånd bakifrån. Det är en illgul folkvagn. Baklyktorna är det enda som lyser kring vägen. Det är öde. Vi ser mycket skog runtomkring. Vi hör distanserat motorljud från bilen. Ljudet av motortrafiken avtar när vi ser bilen rullande i närbild. Bilen zoomas in bakifrån successivt.

7 Inne i bilen (80-tal)

80-tals musik spelas i bandspelaren. En blond tjej, **Vanessa**, ca 30 år sitter till höger i framsätet. Hennes hår är uppsatt och nyduschat. Hon är klädd i en ljusblå skjorta och vita shorts.

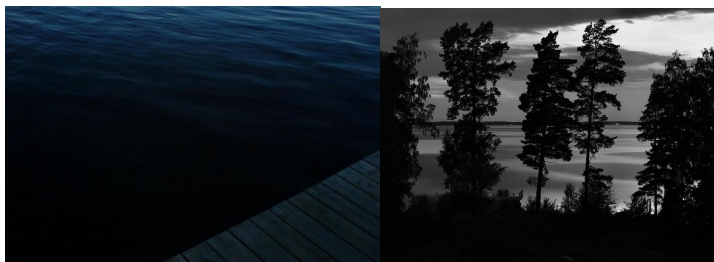
I bilen finns även hennes mamma **Ann-Marie**, ca 60 år som också kör bilen. Ann-Marie är klädd i en kraftfull röd kavaj och bär på ett långt pärlhalsband. Färgen karakteriserar hennes karaktär mycket bra. Hon är dominant och gillar att styra och ställa. Hon ser stel och sträng ut när vi ser hennes ansikte. Hon har tomma stirrande ögon.

Vanessa upplevs oskuldsfull och förväntansfull. Hon ger ett piggt intryck, nästan naivt, när hon berättar för sin mamma om hur förväntansfull hon är inför morgondagen. Hon ska börja sin sjukskötersketjänst på ett sjukhus. Ann-Marie ändrar nu karaktär och tittar på sin flicka och ser stolt ut.

8 Framme vid stugan

Bilen tar vänster in mot en enslig stuga. De parkerar bilen intill ett vedskjul och en fotbollsplan. Ann-Marie vrider om nyckeln och ljudet från bilmotorn avtar. Ann-Marie tittar stolt mot Vanessa. Vanessa säger att de äntligen är här och att äntligen börjar livet på riktigt. De går ur bilen och Ann-Marie tar fram Vanessas väskor. Vanessa sträcker på sig och tittar sig piggt runt omkring. Vanessa tittar ner mot vattnet och andas in den friska landsbygdsluften. Det är sensommar och snart höst.

Hon säger att hon ska ta ett kvällsdopp varje kväll. Ann-Marie ler mot Vanessa och de tar farväl av varandra. Vanessa påminner mamman om att hälsa till pappa. Ann-Mari poängterar att Vanessa kommer det få så bra ute i stugan och att det bara är att ringa om det är något. ”Nu när vi har sålt lägenheten i Alicante så finns vi ständigt runt hörnet flicka lilla” säger mamman och nyper Vanessa lätt i kinden. Vanessa ler mot sin mamma. Ann-Marie sätter sig i bilen. Vanessa tittar efter bilen och vinkar farväl. Hon går ner för en trapp mot stugan. Hon tittar ut över vattnet.

9 Ann-Mari i bilen

Vi ser Ann-Marie körandes i bilen. Vi ser hennes oroliga ögon. Hon faller en tår. Vi följer hennes ansikte i bilen. Ju längre hon kör desto lugnare blir hon. Hon tar djupa andetag, en lättnadens sucks djupa andetag. Vi får en känsla av att hon ger ett intryck av att nu får lilla Vanessa klara sig själv. Vi ser högra sidan av framsätet. Ett tomt framsäte zoomas in. Metafor för att pappan aldrig var närvarande.

10 Poliser vid en badplats

Vi ser något som ser ut som en brottsplats. Vi ser avspärningar intill en badplats. Vi ser **två poliser** intill en brygga. De står och tittar ut mot vattnet. De är båda väldigt tagna och insiktsfulla.

Det är tyst ett tag. Såg du de blöta kläderna? Den andra polismannen nickar. Vi hittade den här intill bryggan. Den andre polismannen visar upp en tröja innanför någon form av plast.

”Ja, de visade mig den. De kan vara i vattnet, eller vad tror du?” Vi ser vattnet igen. En dykare kommer precis upp till ytan. Han dyker ner igen. ”Ja, det verkar inte bättre”. Scenen avslutas med att en av poliserna vänder sig om och tittar mot den ensliga lekplatsen. I bakgrunden ser vi ett blåljus av sirener.

11 En vacklande kvinna i en skog (80-tal)

Det är en mörk sommarkväll. Vi ser en väg. Vi ser en badplats. Vi ser en skog. Vi hör prassel inifrån en skog. Vi närmar oss skogen. Vi ser en **kvinna** bakifrån. Hon är iklädd en kjol och ett vitt linne. Hon håller två högklackade skor i sin vänstra hand. Kvinnan vacklar fram bland buskar och träd. Vi hör ansträngd andning. Hon är upprörd och stressar sig fram genom skogen. Hon ser ut som en trasig docka.

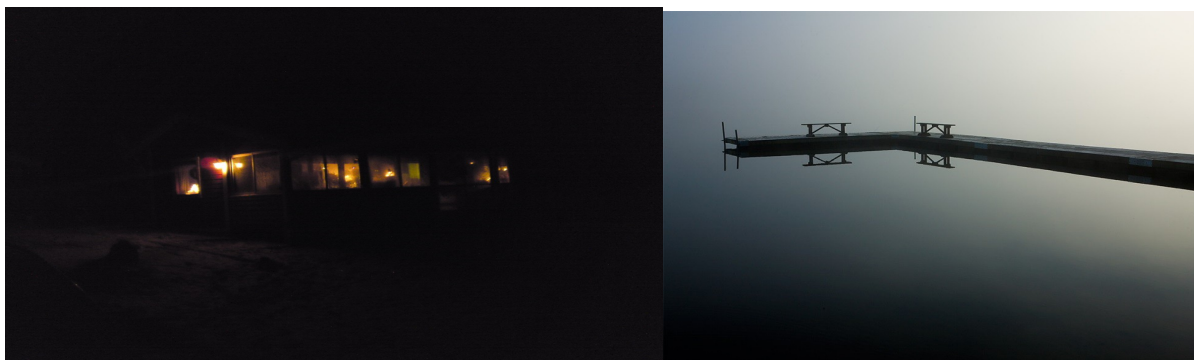
Det blir ljusare, hon närmar sig en väg, en grusväg. Lite längre ner ligger en sjö. Hon andas ut, vi ser hennes ansikte, det är **Isabella**, ca 30 år. Mörkhårig. Hon är ledsen, upprörd och till synes i chock. Hon tittar sig stressat omkring efter någonting eller någon. Hennes blick är lite överallt. Hon går mot en stuga lite längre bort.

12 De två joggarna (80-tal)

Isabella möts av **två joggare**. En är klädd i en rosa löpardräkt och en är klädd i en gul löparmundering. De ser ut att vara klädda i 80-talskläder av märket Nike. De har en freestyle och en kassetbandspelare på sig. De ser ut att vara typen som joggar varje Dan. Joggarna springer förbi kvinnan i rask takt, de verkar inte bry sig om att kvinnan är i behov av hjälp. Kvinnan försöker säga något men hon får inte fram ett ord.

Kvinnan fortsätter ner mot stugbyn. Samtidigt stannar joggarna upp och inleder stretching och tittar på sina klockor. De ser löjliga ut. De gör high five precis som om de slagit något rekord. De tittar på kvinnan som försvinner från deras sikte men de verkar inte bry sig nämnvärt.

Kvinnan ser en fotbollsplan och en stuga nedtill intill en sjö. Hon går ner för trappan och ser en stor stuga och en gillestuga. Det är mörkt, om det är någon som bor i stugan så har denne gått och lagt sig. Det är bäcksvart. Hon är skör och ser inte ut att vara vid fullt medvetande. Hon ser ut att vara i ett psykotiskt tillstånd. Hon håller sig ordentligt i räcket för att kunna ta sig ner till stugan. Intill stugan finns en brygga och ett stort träd. Vattnet ligger helt stilla.

Hon ser sig stressat omkring. Hon går mot gillestugan. Hon rycker i handtaget och öppnar dörren. Hon lämnar dörren halvt öppen. Hon lägger sig ner på sängen. Hon skakar och är orolig. Till slut sluter hon sina ögon.

13 Socialkontoret – receptionen

Ernst går in genom socialkontorets entré. Han ser arg ut. Han går mot receptionen innanför entrén. I receptionen sitter en trött Facebooksurfande jättetjock 35-åring, **Sara**. Hon sitter halvsovande vid en dator. Bredvid henne ligger en stor godispåse. Socialchefen klappar sin portfölj tre gånger hårt vid fönsterkanten intill receptionen. ”Hej Sara, pigg och hungrig som vanligt ser jag?” Han hånflinar. ”Du vet, botox är inte så dyrt nu för tiden”. Sara finner inte alls Ernst roande. Hon ser sur och irriterad ut över att Ernst stannat till. ”Har du fått många vänförfrågningar idag då? Frågar Ernst. Och vad har vi sagt om godis innan morgonfikat?” Han hånflinar. ”Skämt och sido, säger Ernst och visar upp en lapp med registreringsnumret. ”Vet fröken vem som har tagit min parkeringsplats?” Receptionisten nickar på huvudet. Ernst frågar om det är hennes bil. Sara säger att hon inte har körkort. Ernst muttrar för sig själv ”Nej, det förstås”.

Ernst tittar för ett ögonblick ut över parkeringsplatsen. Han rusar ut igen och ser personen som tagit hans plats. Det är **en mörkhyad ung man**. ”Vad fan gör du här och varför har du tagit min parkeringsplats?” ryter Ernst till. Mannen svarar inte. Han ser ut att bli rädd. Ernst frågar mannen om han inte kan svenska. Mannen svarar att han kan lite svenska. Ernst säger tyst och tittar åt ett annat håll ”det är ju så man häpnar vilken start på Danen”. Den mörkhyade mannen visar upp en check (socialbidrag) för Ernst. Jaha... jaha, det ante mig... ? Den mörkhyade mannen säger att han heter **Ahmed**. Ahmed...? Åk iväg med dig och skaffa dig ett jobb! Ernst tittar samtidigt på sin klocka. ”Mmm, det hinner du med, klockan är ju bara 09.15”, säger Ernst skämtsamt och hånler mot Ahmed.

Ahmed blir skrämmd av beteende. Mannen sätter sig hastigt i bilen. Han startar bilen. Han backar ut. Bilen stannar igen. Ahmed kliver ur och säger på taskig svenska ”bensinen, bensinen”. Det verkar som att bensinen är slut. Nu står den gamla Fiaten mitt på parkeringsplatsen. Ahmed tar sig för huvudet. Ernst ryter till ”människa, är du helt värdelös”, utbrister Ernst. Ahmed blir låg och skäms, han vet inte riktigt vad han ska ta sig till. ”Fan, fan”, fortsätter han på invandrarsvenska. Ernst säger skämtsamt till Ahmed ”Jaha, lite svenska kunde du visst?” Ahmed drar sedan några svordomar på arabiska. Ernst blänger på mannen med öppen mun och rynkar pannan. Ernst skakar på huvudet och säger ”ursäkta, ursäkta...ser det ut som om jag har en tolk i närheten?”. ”Vet du vad, jag har en idé. Istället för att undervisa mig i arabiska så springer du till bensinstationen och köper bensin. När du sedan har tankat klart går du in till receptionen” avslutar Ernst. Ernst tittar mot receptionen. ”Ja, du hittar ju...” fortsätter Ernst fnysande. Mannen tittar ner i marken och nickar. ”I receptionen sitter det en jättetjock snäll tant”, fortsätter Ernst. ”Säg till henne att hon ska söka mig när din förbannade bil är borta från min parkeringsplats!” ”Jag har *två barn* att ta hand” säger Ahmed. ”Jaså, fick du inte precis en check från farbror staten?” säger Ernst. Ahmed säger att pengarna är till mat för hans barn. ”Det är helt enkelt alldeles för enkelt att göra barn”, muttrar Ernst för sig själv. Mannen blir ledsen och springer sin väg. ”Såja, duktig idiot” säger Ernst. Ernst rusar mot sin Porsche som står mitt på parkeringsplatsen. Han låser bilen som nu står mitt på parkeringsplatsen och blockerar andra bilar från att komma ut. Samtidigt ser vi andra tomma parkeringsplatser... Folk står runt omkring och häpnar över Ernsts beteende.

14 En telefon som ringer

Bilden är mörk, vi hör telefonsignaler från en gammal 80-tals telefon.

15 Socialkontoret

Ernst går in genom entrén till socialkontoret. Han rusar genom byggnaden mot konferensrummet. Han går förbi ett annat rum på vägen. Han går in och hälsar på en ung kille i 30-års åldern, en socionom vid namn **Johan**. Han sitter och spelar pac-man på datorn. ”Vilken jävla morgon, säger Ernst. Johan frågar vad det är som har hänt. ”Nej, jag stötte bara på en av våra utländska kunder”, säger Ernst skämtsamt. Ernst tittar på Johans datorskärm. ”Fan, Johan, det ser ju ut som hos” säger Ernst. Johan frågar vad Ernst menar. ”Ja, socialbidragstagarna är den där gule. Pillerna är pengarna, ja, eller socialbidraget”. Johan brister ut i skratt. ”Och vilka är de andra då, de rosa och de blå”, frågar Johan. ”Fattar du inte, frågar Ernst förvånat och aningen argt. Nej, svarar Johan medan han fortsätter spela spelet på datorn. ”Är du fullständig idiot Johan?” utbrister Ernst. Johan blir sur som om Ernst har sagt det där flera gånger förut. ”Det är ju kronofogden fattar du väl” säger Ernst. Johan höjer sina ögonbryn och småskrattar. ”Det skulle ju i och för sig även kunna vara en metafor för att barnen är hungriga och springer efter mamman” säger Johan. Ernst blir imponerad av Johans skarpa svar. ”Där växte du Johan, där växte du Johan” säger Ernst skrattandes. Ernst påpekar att det nu är färdiglekt och att det är Dans för morgonmöte. De går båda mot konferensrummet.

16 Socialkontoret - morgonmöte

Johan och Ernst går in genom dörren till konferensrummet. Ernst tittar på sin klocka. Samtidigt ser vi medarbetarna i konferensrummet. Mötet verkar ha börjat men de gör inte direkt vad de ska. De diskuterar en orosanmälan men de gör en hel del annat också. En äldre kvinna sitter och läser *Hänt Extra* och diskuterar Jonny Depps drogberoende med en medarbetare. En annan kvinna sitter och spelar wordfeud och berättar glatt för en manlig kollega att hon fick in ett ord för över 100 poäng. En annan halvsover. En annan sitter och sminkar sig. Någon spelar interpoker på en laptop. En tändar en cigarett. En annan sitter på Facebook. De skryter om sina barn osv. Det står en stor tårta på bordet då det är någons födelsedag. De dricker kaffe. Ja, de gör det mesta förutom det de ska göra.

Ernst och Johan går in i konferensrummet. ”God morgon, ursäkta att jag är aningen sen”. Han slänger sin portfölj i bordet och spänner blicken i sina medarbetare och säger ”Men det gjorde ju uppenbarligen ingenting”. Han skrattar håfullt. ”Jag är en timme sen och ni sitter och... ja, vad fan gör ni för egentligen?” utbrister han. En ung kvinna säger ”Ja, men du vill ju inte att vi börjar morgonmötet innan du har kommit. ”Det stämmer, det får inte under några som helst omständigheter ske”, svarar Ernst bestämt. ”Nå, ska vi inleda mötet?” frågar Ernst samtidigt som han lägger märke till tre pärmar som står på bordet. ”Vad har jag sagt om att ställa pärmar på bordet?” påpekar Ernst irriterat. ”De ska stå på golvet har jag ju sagt” avslutar Ernst. Ernst tittar vidare ut genom fönstret och ser den något panikartade situation han själv har skapat kring parkeringsplatsen. Han småflinar.

17 Orosanmälan

Ernst gör ett nytt försök till att inleda mötet. ”Okej, ska vi inleda mötet. Roberto vad har vi? Jag fick ett mail om att det kommit in en orosanmälan från skolan?” frågar Ernst. **Roberto**, ca 30 år, en nervös och rädd arbetande socialtjänsteman. Han bläddrar i sina papper och muttrar ”Ja, alltså vi har...”. Ernst ryter till. ”Så var var vi någonstans? Lång tystnad igen. ”Roberto, är du nervös? Du förstår, det behöver du inte vara, det här handlar inte om dig”. Samtidigt tar Ernst av sig sina glasögon av rent ointresse. Han skämtar om Roberto och säger att han vet och förstår att socionomerna inte vill arbeta på biståndsenheten mm. ”Ok.. Roberto, vad har vi?” Samtidigt slår han näven i bordet tre gånger. **Birgitta**, ca 55 år, som halvsover vaknar till liv. Hon blir snabbt skärpt och tittar sig nervöst och skamset runt omkring sig.

Roberto säger att det har kommit in en orosanmälan gällande två barn häromdagen. ”Det ringde från skolan och sa att barnen inte varit där på två veckor. ”Finns det någon sjukansmälan?” frågar Ernst. Roberto säger att skolpersonalen pratat med mamman och att hon sa att de hade influensan. ”Mamman ringde igen och sade att de fortfarande var sjuka, skolpersonalen var undrande men funderade inte så mycket mer på det”. Jag menar, små barn blir ju sjuka. Men i förrgår kom en orosanmälan in då mamman inte svarat i telefon på fyra dagar” fortsätter Roberto. ”Hmm, vi får hoppas att skolan har följt skolinspektionens regler. Vad sa kvinnan när ni pratade med henne?” frågar Ernst ”Hon svarade inte” säger Roberto. ”Vad vet vi om kvinnan, är hon känd sedan tidigare?” frågar Ernst. ”Jag tittade efter och ser att hon nekades socialbidrag för tre veckor sedan pga att hon hade sagt upp sig från jobbet” säger en kvinna vid namn **Bodil**. ”Droger, missbruk, alkohol?” frågar Ernst. ”Vad vi vet så är hon en skötsam mamma. Vi ringde pappan, **Christer**, de har tydligen separerat och inte setts på ett tag. Han sa att mamman var skötsam. Vi fick också ett nummer till grannen och här är det mer oroväckande. Hon sa att mamman på senare tid hade börjat dra sig undan. Persiennerna var neddragna och barnen var inte ute och lekte längre. Hon var tydligen orolig för mamman. Elen hade tydligen stängts av” sammanfattar Roberto. ”Vi får kolla om elbolaget har gjort en anmälan enligt fjärde paragrafen till oss då” säger Ernst. ”Vårdnadstvist?” Roberto nickar nekandes

”Ok, vilka åker ut till mamman och vad gör vi om hon inte öppnar?” frågar Ernst. Vi har redan beslutat att vi ska göra ett besök, jag och **Marianne** åker ut... säger Roberto försynt”. ”ehh, öp öp öp, ursäkta, men nu hörde jag inte riktigt vad du sa? Ni har vad sa du?” utbrister Ernst. ”Jo, vi har beslutat att...” Ernst avbryter Roberto. ”Ni har vad? Ni hade ju inte börjat morgonmötet” säger Ernst och tittar sig bekymrat men bestämt runt i konferensrummet. Ernst påpekar att det inte finns någon här inne förutom han själv som har rätt att ta sådana beslut. ”Ni har beslutat, intressant. Men jag hänger inte riktigt med här. Vem är det som egentligen är chef på det här stället? Det kanske inte är jag? Nu tar vi det här från

början, stryk allting som har noterats Bodil” utbrister Ernst. Vi ser hur hon stryker mening efter mening i ett anteckningsblock. Ernst tittar på henne med en blick av ondska.

Ernst blir påtagligt irriterad över att de har tagit beslut bakom hans rygg. Han ändrar nu helt inställning till vad som bör göras. ”Jaha, barnen har varit borta från skolan en vecka. Men oj, vad kan det bero på? Det går ju sån där kräksjuka nu, säger han. ”Har skolan varit hemma hos mamman och barnen?” fortsätter Ernst. ”Ja, men det var ingen som öppnade” svarar Roberto. ”Ja, men då är det ju kräksjukan... (skrattar), den smittar ju 48 timmar efter sista symptom. Det tror fan att hon inte öppnar” fortsätter Ernst. Ernst tittar irriterat mot Bodil. ”Ursäkta Bodil, om du lägger ifrån dig den där jävla mobiltelefonen nu så kan väl du skriva in om jag läser högt”. Birgitta reagerar inte utan hon är väldigt inne i någonting. Ernst ryter till igen och Bodil vänder upp blicken. Hon skrattar nöjt och säger att hon fått bilder på sina barnbarn. Hon visar bilden för medarbetarna och poängterar hur söta de är. Ernst frågar om de kan fortsätta irriterat. ”Eller ska vi titta på bilder av Kickis barnbarn också, eller av Mariannes. Va? Du vet Bodil, världen är full av barnbarn. Kan vi fortsätta” säger Ernst och spanner blicken i Bodil. ”Om jag läser högt för dig så kan du väl skriva in vad jag säger. Barnen har förmodligen kräksjuka. Kontakt tas om en vecka såvida mamman inte hör av sig säger Bodil. Det är helt tyst i konferensrummet. ”Har vi inte hört något på en vecka åker vi ut till mamman och knackar på. Ser oss omkring och ser om det är något som verkar konstigt. Öppnar hon inte går vi därifrån och så får vi se hur vi gör på måndag” säger Ernst. En av medarbetarna säger ”på måndag? I morgon då? Det är ju bara torsdag idag? Skolan har ju ändå hört av sig och gjort en orosanmälan”. Ernst frågar varför och poängterar att de förmodligen var sjuka och frågar om de inte har kommit fram till det. Birgitta säger att ”jo, jag har skrivit ner det”. ”Ja, och i morgon är det ju fredag.... Fredagsmys för er och fest för mig” säger Ernst. ”Dessutom så har vi ju bara halvtidare här så.. nå måndag blir nog bra” fortsätter Ernst och spanner blicken i Bodil. Bra, då fikar vi nu.

18 På väg mot sjukhuset

Det är en vacker sensommar morgon. Fåglar kvittrar. Vi ser Vanessa på en grusväg. Hon har ett ljusblont hår likt en ung Vanessa Paradis.

Hon har håret uppsatt och är fräsch. Hon bär på en jeansjacka och är iklädd ljusa jeans och ett par vita lacosteskor. Hon bär också på en fjällräven ryggsäck och har vita solglasögon över pannan uppdragna i håret. Hon går med pigga rappa steg, hon ser målinriktad ut. Hon ger ett oskuldsfullt intryck och tittar sig nyfiket omkring. Hon närmar sig sjukhuset.

19 Sjukhus - entrén

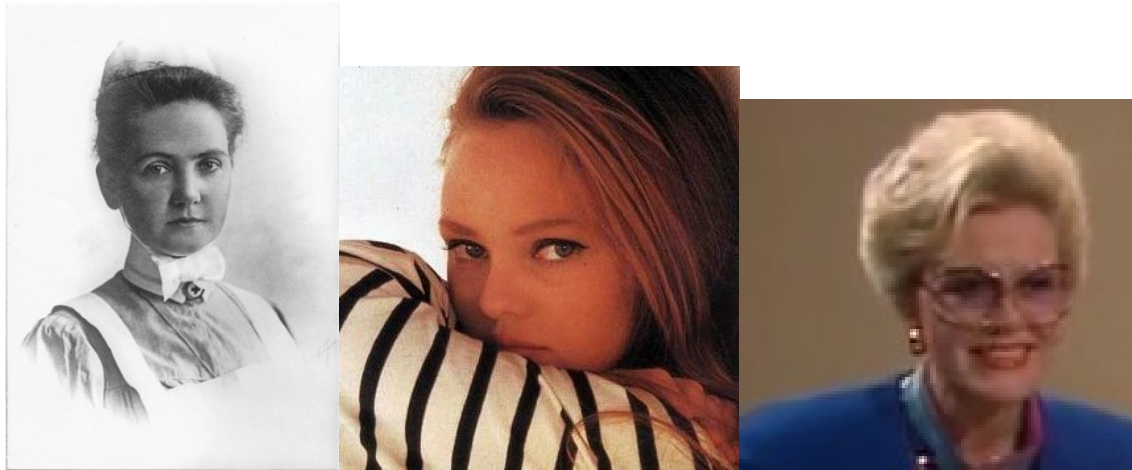
Vanessa ser huvudingången. Hon stannar upp för ett ögonblick och chippar efter andan. Hon ler. Hon ger ett sken av att äntligen är jag här. Hon går in genom entrén. Hon går mot den

stora orienteringskartan innanför entrén och tittar sig nyfiket omkring efter medicinavdelningen. Medicinklinik zoomas in. Det är väldigt ljust innanför entrén. När hon hittar rätt plan så lyser hennes ögon av förväntan och intresse. Hon går med raska steg och med självförtroende mot avdelningen. Vi följer hennes ansiktsuttryck genom entrén.

20 Hos avdelningsföreståndaren

Hon knackar på avdelningsföreståndarens rum. Avdelningsföreståndaren, **Britt**, 50 år, tar emot henne och de går in på hennes rum. Vanessa niger mot avdelningsföreståndaren. Det finns en hierarki som ska följas på det här sjukhuset. Vanessa säger "God morgon syster" till föreståndaren och niger artigt.

Britt är en aningen sträng kvinnlig föreståndare i 50-årsåldern. Hon har rakt ganska mörkt, relativt långt, mörkt hår. Hon har tunna stränga läppar. Hon har stora glasögon på sig men när hon inleder samtalet med Vanessa så tar hon av sig glasögonen. Hon har pondus och vet vad hon vill. Hon tycker det är viktigt att personalen på sjukhuset har uppsatta individuella mål.

De presenterar sig för varandra. Britt börjar med att berätta hur organisation på avdelningen är uppbyggd. Regler för rondan osv. Att man måste nia både läkare och patienter. Hon vill att alla ska ha ett mål i livet. De diskuterar bland annat lön och Vanessa poängterar att hon är nöjd med lönen och att lönen egentligen inte spelar någon roll då hon är här för att hjälpa människor. Britt poängterar vilka fina betyg Vanessa har. Vanessa älskar situationen, hon känner sig sedd och betydelsefull. Idel bra betyg i de naturvetenskapliga ämnena, sånt gillar jag säger Britt och lägger på ett falskt leende.

Avdelningsföreståndaren frågar om fröken har tänkt att gifta sig och skaffa barn? Vanessa blir fundersam och säger att hon inte tror det. Hon anser att det finns tillräckligt många barn som

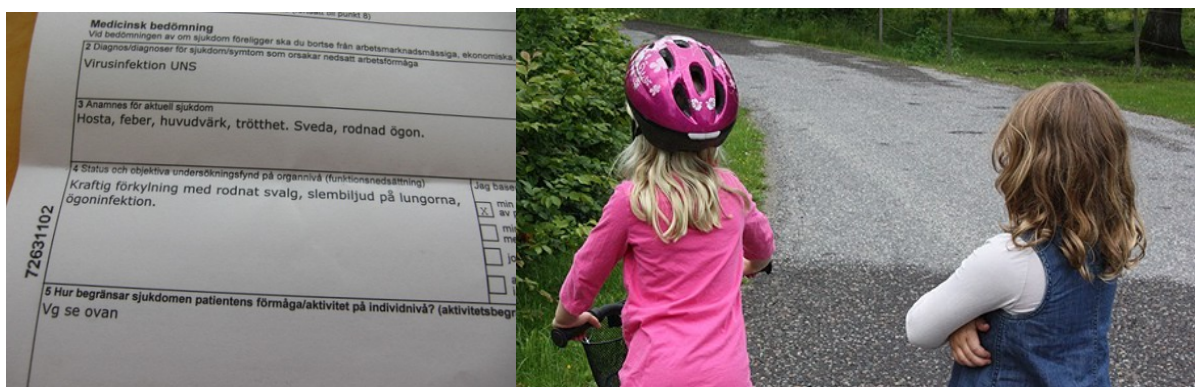
redan lever i misär som vi skulle kunna ta hand om. Det är bra, för fröken ska väl bli läkare också? Vanessa skrattar. Kanske det.

Plötsligt knackar det på dörren. Det är en läkare, **Christer**, ca 40 år, som kommer in genom dörren. Han har ett jätteskägg och kan liknas vid en galen professor. Han har en förkärlek för unga kvinnor. ”Jag tänkte att jag kunde ta med mig... förlåt hur var ditt namn?” frågar Christer. ”Vanessa,” svarar hon piggt. ”Okej, Vanessa, jag tänkte att du kunde följa med på rondan så får du se hur den är organiserad på vårt sjukhus?” frågar Christer. Vanessa nickar mot Christer. Britt skakar på huvudet.

21 Christer får problem

Christer sitter på sin läkarexpedition. Han är en man av "the good life" och gillar sprit och kvinnor vid sidan av sitt yrke. Han flirtar med allt och alla på sjukhuset, men framförallt med nya unga fräscha undersköterskor och sjuksköterskor. Han verkar ha fullt upp med att skriva journaler och bevilja recept hit och dit. Vi får följa Christer när han får en fruktansvärd ångest på sjukhuset efter ett patientbesök. Han har orsakat en skada hos någon. Han har skrivit ut ett läkarintyg på att två små barn var sjuka trots att de inte var det. Mamman sa att barnen varit sjuka en vecka och att det krävdes **läkarintyg** som skolan skulle ha. Detta enligt skolplikten. Det visar sig att mamman var psykiskt sjuk och att hon nu har försvunnit med barnen.

Plötsligt knackar det på hans dörr. Det är överläkaren **Dag**, 60 år, som vill prata med honom gällande läkarintyget. Dag och Christer är varandras motsatser både utseendemässigt och på ett personligt plan. Dag är en stor man. Bär kostym och slips. Han är vårdad till skillnad mot Christer. Dag blir ironiskt förvånad när Dag kommer in genom dörren och säger något i stil med att ”nämen generaldirektören, vad gör mig denna ära...igen?” Vi får ett intryck av att Christer har fått flera besök av direktören under den senaste tiden. Dag frågar om han har tid och Christer skrattar och säger att det inte finns några kvinnor i rummet. Dag blir lätt irriterad

och tycker inte att det är speciellt roande. Christer är egentligen ganska nervös men använder sig väl av sina försvarsmekanismer.

Det visade sig att mamman som var hos Christer var allvarligt psykiskt störd och gömde barnen för sin omgivning. Dessutom kommer det fram att han beviljade antidepressiva och lugnande medel till henne. ”Träffade du barnen Christer?” frågar Dag. Christer blir skakig och orolig och svarar att han visste vem mamman var men att det inte fanns någon anledning till oro. ”Du beviljar starka mediciner konstant till henne men du tar inte reda på om barnen verkligen var sjuka? Jag menar hur tänker du, hade du ingen som helst misstanke?” påpekar Dag. ”Hur kan du lita på vad någon i det tillståndet säger utan att du har träffat henne, eller i det här fallet utan att ha träffat barnen” fortsätter Dag. ”Ja, men borde inte sociala myndigheter ha informerat oss om kvinnans status?” frågar Christer. ”Ja, eller du kanske borde ha informerat socialtjänsten om hennes besök i psykiatri?” kontrar Dag. De skyller på varandra. ”Ja, nej, du har rätt. Samverkan mellan myndigheterna är under all kritik. Det är som ett pussel där det alltid fattas en pusselbit... Speciellt i den här jävla kommunen, det är inte första gången de misslyckas med att göra sitt arbete” utbrister Christer. ”Jaja, det är ju du som är chef, du vet ju vad som är lämpligast” ryter Christer till. Dessutom säger Dag att det har kommit in flera klagomål mot honom gällande sexuella trakasserier på sjukhuset. Christer tror att det hela är ett skämt. Men Dag fortsätter vara allvarlig. Flera sköterskor verkar ha uppfattat samma sak, säger Dag. Christer blir mällös och säger att han har haft några enstaka förhållanden med några sköterskor men ställer sig undrande till sexuella trakasserier. Dag skakar på huvudet och frågar vad de ska göra med honom och att det kommer få konsekvenser. Christer försvarar sig och frågar varför Dag tar anklagelserna på allvar. Dag säger att han har ögon att se med. Dag poängterar att det finns fler verklighetsuppfattningar än Christers. Dag hävdar att Christer kanske minns händelserna så som han vill minnas dem och kanske inte nödvändigtvis vad som har hänt. Det Christer tycker är oskyldigt tycker någon annan är stötande osv. Christer blir alltmer nervös men fortsätter försvara sig. Christer blir till sist svagare och säger att han har haft det tufft på sistone och att Dag vet om det. Att han ligger i vårdnadstvist och att det tär på psyket.

Vändpunkt 1

22 Mötet med Dagmamman (80-tal)

Vanessa går i korridoren när hon plötsligt får syn på ett bekant ansikte i en av patientsalarna. Hon går mot sängen där **Marie-Marie-Louise**, 76 år, ligger. Hon sover. Det är Vanessas gamla dagmamma. Vanessa frågar försynt om det är Marie-Louise. Hon upprepar hennes namn flera gånger. Marie-Louise vaknar till och ler mot Vanessa. Marie-Louise är mycket svag och pratar långsamt. ”Nämen, flicka lilla, om du visste vad roligt det är att få se dig igen” säger Marie-Louise. De kramar om varandra. ”Detsamma Marie-Louise, hur är det med

dig?” frågar Vanessa. ”Det är gammeldansken, det är så tomt utan alla barnen. Sen jag blev pensionär så har jag varit så ensam” säger Marie-Louise. Vanessa nickar förstående mot Marie-Louise. ”Hur går det för dig då?” frågar Marie-Louise och lägger huvudet på sned och klappar Vanessa på kinden fram och tillbaka tre gånger. ”Jo, jättebra tack. Jag har precis börjat på denna avdelningen, det är så spännande!” svarar Vanessa piggt. ”Hur trivs du då?” frågar Marie-Louise. ”Det är väl så med mig att jag trivs vart jag än befinner mig” säger Vanessa och skrattar för sig själv. ”Så skönt att få höra att allt är bra med dig lilla Vanessa” Vanessa berättar lite om sig själv för Marie-Louise. ”Jag kanske ska berätta lite om mig själv. Jag har alltså läst till sjuksköterska och blev färdig för ungefär ett halvår sedan. Mina föräldrar bor i stan nu. De har sålt lägenheten i Alicante. De har varit borta mycket... men nu är de mestadels hemma” säger Vanessa. Marie-Louise säger att det låter skönt. Vanessa ler mot henne. ”Har du själva några barn?” frågar Marie-Louise. Lång tystnad. Vanessa blir förlamad för ett ögonblick. Hennes ögon blir oroliga. ”Nej, det har inte blivit så, jag tycker det är viktigare att ta hand om de barn som redan finns på jorden... eller i Sverige” säger Vanessa. Marie-Louise lägger huvudet på sned och säger att Vanessa skulle bli en så bra mamma och att hon hoppas att hon verkligen ändrar sig. Vanessa säger att hon måste gå.

Vi ser Marie-Louise i sängen. Hennes ögon är stora. Hon tar sig för munnen på ett oroligt sätt. Hon är svag men uttrycker ”Stackars Johanna” långsamt tre gånger tyst för sig själv.

23 Natten i stugan (80-tal)

80-tals inspirerad stuga med okej-affischer, gamla my little pony hästar vilka symboliserar trygghet för Vanessa. Waldorfdockor, monchici, en synth, moviebox, nintendo 8-bitars spel. Vi hör en sövande tickande klocka. Vi ser Vanessa liggande i soffan i vardagsrummet. En blommig mörk och ganska ful soffå. Hon reser på sig. Vanessa ringer hem till sin mamma och säger att allting har gått jättebra. ”Alla var så trevliga och roliga. Vet du vem jag träffade.. Marie-Louise. Ja, min gamla dagmamma” Säger Vanessa.

Hon går och lägger sig iförd ett vitt nattlinne. Hon lägger sig ner i sängen med ansiktet mot väggen. Hon vänder sig om. Det är precis som om hon känner av att det skulle vara någon annan i rummet. Hon sätter sig upp. Hon får syn på en **otäck tant som** liknar Marie-Louise. Tanten står och stirrar på Vanessa. Tanten är ful, smal mun, rynkig och flötig. Hon ser ut som en riktig mardröm. Hennes stirrande blick är paralyserande och mördande. Hon ser arg ut.

Vanessa blir skräckslagen och sitter helt still i sängen samtidigt som tanten kommer närmare och närmare. Tanten ställer sig framför Vanessa och för sitt finger mot munnen och gör ett scchhh-ljud. Det är fortfarande helt tyst. Vanessa blir så rädd att hon faller till golvet. Tanten försvinner. Vanessa lägger sig skräckslagen ner i sängen. Ingen musik i denna scen.

24 Morgonen i gillestugan

Det är en vacker och ljus sensommarmorgon. Vi ser Isabella liggande i sängen i gillestugan. Hon vaknar till. Vi ser en OKEJ-tidning på nattduksbordet. Hon tar sig för huvudet. Hon grimaserar och ser trött ut. Vi ser en OKEJ-affisch på väggen föreställande *Vanessa Paradis*. Samtidigt hör vi hur någon dyker ner i vattnet intill bryggan. Isabella blir undrande och reser på sig och går mot dörren. Hon går försiktigt, hon vacklar fram. Hon tittar försiktigt ut genom dörren med sina trötta ögon och ser Vanessa i vattnet. Hon ser nyfiken men undrande ut. Hon kisar med ögonen. Vi upplever att hon tycker att det är väldigt ljust ute.

25 Vattnet/Bryggan i stugan

Vi ser Vanessa i vattnet. Vanessa simmar ut en sväng för att sedan vända snabbt. Hon dyker ner under vattnet och kommer upp med huvudet precis intill bryggan. Hon går upp ur vattnet och hennes nakna kropp uppenbarar sig. Vanessa har fasta former och är ganska storbystad.

Plötsligt får Vanessa syn på Isabella i gillestugan. Hon blir förvånad och sträcker sig snabbt efter handduken. Hon frågar vem hon är och vad hon gör i hennes gillestuga. Isabella svarar inte. Hon är helt paralyserad. Det ser ut som om Isabella är på väg att svimma flera gånger. Vanessa rusar mot Isabella och frågar hur det egentligen är med henne. Vanessa försöker lugna henne, hon kramar om henne. ”Men herregud, vad är det som har hänt?” säger Vanessa. Isabella får fortfarande inte fram ett ljud. Det ser ut som om hon inte riktigt vet vad hon är.

Vanessa försöker lugna henne. Hon säger att hon inte vet vad som hänt. ”Jag minns inte, jag kan inte minnas någonting” säger Isabella. Vanessa tar med sig Isabella till bryggan. De sitter där en stund. De är tysta.

Vanessa säger att nu tar vi det här från början. Hon frågar vad hon heter. Det går en längre stund innan hon säger att hon heter Isabella. Vanessa ler mot Isabella. ”Isabella, det var ett vackert namn” säger Vanessa. Vanessa har en lugnande inverkan på Isabella som börjar lugna ner sig. ”Hur hamnade du i min gillestuga?” frågar Vanessa. Isabella kommer inte ihåg.

Katalysator

Plötsligt säger Isabella med händerna framför ansiktet att hon minns någonting. Att det finns någonting där. Isabella blir lugnare i Vanessas sällskap och säger plötsligt: ”Mina barn är försvunna, mina barn är försvunna”.

Vanessa blir chockad och säger ”vad är det du säger, herregud”. Jag har letat hela natten. Det är det jag har gjort. Jag var i skogen. Det var kallt och mörkt. Jag... Vanessa försöker lugna ner Isabella igen ”såja, såja”. Vanessa frågar vad barnen heter och hur gamla de är. Isabella säger att barnen är 7 och 8 år och heter Lina och Emma. ”Snälla, du måste hjälpa mig, har du en telefon?” frågar Isabella. Jag måste ringa till **Kim**, avslutar hon. Vanessa säger att det finns en telefon i stugan. De går in mot stugan.

26 Inne i stugan

De går in mot stugan och Vanessa visar henne var telefonen är. De går mot en stor röd telefon där man får ”dra” fram nummer.

Isbellas händer skakar, hon kan inte slå numret själv. Vanessa hjälper henne och är lugn och är tillräckligt naiv för att inte inse faran eller att inte vilja inse faran. ”Det kommer att ordna sig” säger Vanessa flera gånger. Isabella sluddrar fram siffrorna.. 8... 4... . Ok, det går fram

signaler. Här, ta luren. Isabella är skakig och telefonen hoppar fram och tillbaka i hennes hand.

Hej, det är jag... jag.. tror det har hänt något otäckt med barnen.. de är borta.. du måste komma hit.. Ok, ok, vi möts där” säger Isabella i telefonen. ”Vi ska ses vid skolan, han kommer dit... eller så kommer han inte. Full eller inte, vi får se” säger Isabella tyst. Vi ligger i vårdnadstvist.” säger Isabella ”Ok, jag förstår Isabella, men var såg du dina barn senast?” frågar Vanessa ”Jag kommer inte ihåg, det är suddigt.. jag skulle hämta dem på skolan” säger Isabella. ”Vi måste ringa polisen” säger Vanessa. Isabella säger att Kim redan ringt.

Vanessa säger att hon ska hjälpa Isabella, att hon kommer att finnas där för henne. Att hon inte sviker henne, de ska leta tills de har hittat barnen. Att de säkert är någonstans i skolan eller har gått hem till någon kompis. Hon säger att barnen kanske rymt hemifrån och att barn kan hitta på så mycket konstigheter. Isabella brister ut i gråt. Vanessa tröstar henne. Hon klappar henne tre gånger långsamt på axeln.

27 Polisen anländer

Två poliser anländer till stugan och ställer frågor till Isabella och Vanessa. Isabella är mest tyst och Vanessa sköter samtalet. Vanessa är sansad och hjälper gärna till. Hon berättar att Isabella såg barnen senast vid skolan och att Isabella och Kim ligger i vårdnadstvist. Kanske har pappan tagit barnen? Isabella gråter av förtvivlan. De åker mot skolan.

28 Besök hos skolan

Isabella och Vanessa anländer till skolan tillsammans med polisen i en polisbil.

De möts av föreståndaren på skolan, **Agneta**, ca 55 år.

Lärarinnan blir chockad och frågar Isabella vad det är som har hänt. ”Mina barn är försvunna, ...Är Lina och Hanna inte här” frågar Isabella. Agneta säger att barnen inte har varit i skolan idag heller. Hon är övertrevlig och ler hela tiden. Hon vill inte känna något ansvar, det märks tydligt. Hon svarar korrekt och tydligt och med övertrevlig ton när polisen frågar ut henne. ”Var är Kim, har Kim varit här?” frågar Isabella. Agneta säger att han inte varit där idag.

Agneta säger att barnen hämtades av Kim från skolan i förrgår vid lunchtid. Isabella tittar argt och förvånande mot Agneta. Agneta säger att pappan hämtade barnen och att när de berättade det för Isabella så blev hon alldeles förvirrad. Jag ringde ju till dig igår Isabella, säger Agneta med ett brett leende. Isabella kommer till insikt. ”Jag har ju sagt till Lisbeth att Kim inte får hämta barnen, vad är det ni inte förstår?” skriker Isabella. Isabella suckar och skakar på huvudet. Agneta säger att det har inte Lisbeth informerat henne om. Isabella fortsätter. ”Tills vårdnadstvisterna är löst så är det bara jag som får hämta dem, det har jag ju sagt” utbrister

Isabella. Agneta skäms lite precis som om hon visste om detta men att ett misstag kan ha begåtts. Vi måste åka hem till honom, säger en av poliserna. De sätter sig i bilen.

29 Besök hos pappan i lägenheten (den lägenhet Johanna bor i i akt 3)

Uppläxning av pappan. Isabella, Vanessa och polisen möts av en extremt ovårdad lägenhet, sopor, sprit och pizzakartonger överallt.

Vanessa blir skrämmd av att det är sådan oordning i lägenheten. Isabella frågar honom varför han inte åkte till skolan. Är barnen här eller vad håller du på med frågar Isabella. **Kim**, 37 år, säger att barnen varit här men att han nu inte vet var de är. ”Jag har inte sett dem sen igår... de skulle gå hem till dig sa de... eller jag minns inte” avslutar han. Isabella skakar på huvudet. Pappan blir chockad över att polisen är med och undrar vad Isabella håller på med. ”Du kan väl inte kontakta myndigheter bara för att barnen varit borta några timmar... Men det är klart, du är ju ofta i kontakt med myndigheter...” säger Kim ironiskt. ”De har ju varit borta i mer än ett dygn” ryter Isabella till. Samtidigt zoomas en av många vodkaflaskor in på bordet. Pappan skrattar åt Isabella och säger nonchalant att de är väl hos någon kompis. Har ni ringt till Emmas föräldrar till exempel?” frågar Kim Isabella springer mot en telefon (en grå stor telefon där man får dra fram siffrorna). Barnen var inte där heller.

Polisen förhör både Isabella och Kim och frågar var de såg barnen senast och om den pågående vårdnadstvisten. En av poliserna frågar Kim om han inte vill ha sina barn samtidigt som han ser sig om i den stökiga lägenheten. Kim skäms. Isabella säger att hon såg när hon kramade om barnen på morgonen innan skolan (gråter). Kim säger att de var nere vid badplatsen. Att han inte kommer ihåg så mycket mer. ”Barnen som simmar så dåligt. Hur kunde du?” utbrister Isabella och slår på Kim En av poliserna tittar misstänksamt in i badrummet. Han går mot pappan och frågar varför det ligger blöta kläder i badrummet.

Det är nog bäst att ni följer med allihop ner till badplatsen. ”Jag ringer på förstärkning” säger den andre polisen. Isabella gråter av förtvivlan och segnar till golvet. Vanessa sätter sig bredvid henne och lugnar henne. Under hela processen så är det Vanessa som är stark och hjälper till. Hon tror på Isabella och finns där för henne. Hon sviker henne inte.

30 Ungdomar kring en badplats (80-tal)

Vi ser en badplats. Vi ser en brygga. Vi ser mycket gräs och en lekplats. Vid lekplatsen är det massvis med barn som leker. Bredvid dem står ett gäng ungdomar och tugglar tuggummi och hänger. Några röker. Plötsligt kommer någon skrikande och säger att den nya OKEJ-tidningen har kommit. Personen visar upp tidningen. Många av ungdomarna blir spända av förväntan. De skrattar och pekar. Vi ser innehållet ur en OKEJ-tidning.

Lite längre bort finns en tennisplan där fyra ungdomar spelar. Bredvid tennisplanen finns en utebandyplats där två lag möts. Det är mycket aktiviteter denna varma vårväll. Spontana lekar skådas.

31 Letandet efter barnen

Det blir snabbt ett polispådrag, dykare och poliser anländer.

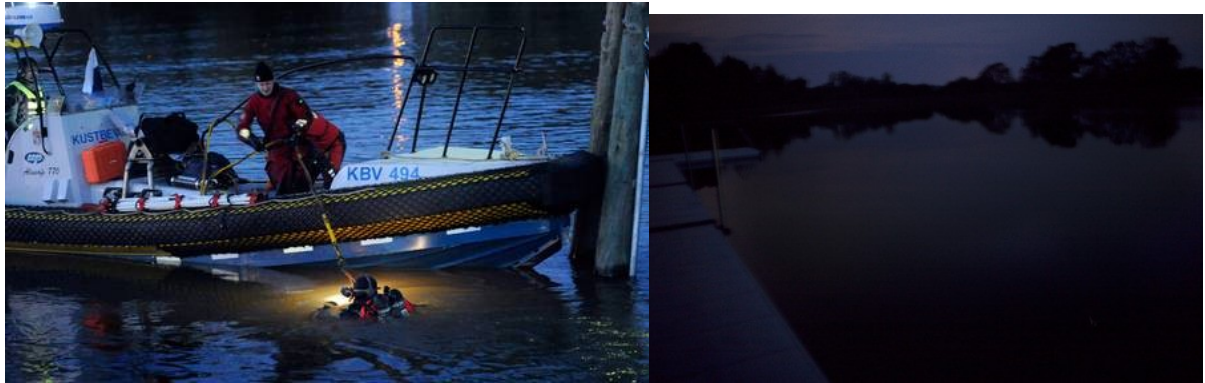

Barnen som leker vid sidan av och stöttande föräldrar blir nyfikna och det samlas mycket folk kring badplatsen.

Isabella, Vanessa och många andra hjälper till att leta. De hittar en tröja i vattnet. Isabella blir alldeles till sig och skriker ut sin rädsla och ångest. Hon slår på en av poliserna lite längre bort. Vanessa går fram och kramar om henne och lugnar ner henne. En av poliserna går fram mot Vanessa och Isabella som står en bit ifrån vattnet. ”Är det här någon av dina flickors?” , frågar en av poliserna och håller upp en tröja. Hon gråter av lättnad. ”Nä, det är det inte” säger

Isabella. Pappan nickar jakande vid sidan av och bekräftar att det inte är någon av flickornas. De fortsätter leta till mörkret faller.

32 Kvällen i stugan

80-tals inspirerad stuga med okej-affischer, gamla my little pony hästar vilka symboliserar trygghet för Vanessa. Waldorfdockor, monchici, en synth, moviebox, nintendo 8-bitars spel.

Vi hör en sövande tickande klocka, bara Vanessa och Isabella i rummet. De ligger på varsin ände i soffan i vardagsrummet. De har varsitt vinglas i handen. De har tänt en brasa och slötittar på en film i movieboxen. Det är tyst och Isabella är fortfarande orolig och chockad. Vanessa får ta hand om Isabella som är väldigt skör efter incidenten. Isabella blir samtidigt lugnare i Vanessas sällskap. Hon släpper långsamt sina problem för ett ögonblick.

Isabella poängterar att Vanessa har ett fint hem och att det är välstädat. Vanessa säger att det är hennes föräldrars sommarhus men att hon får bo här ute under hösten. ”Det är så vackert och fridfullt här” fortsätter Vanessa.

Vanessa frågar hur hon mår. ”Jag är så orolig” säger Isabella med darrande röst och tar en klunk vin. ”Tänk om det har hänt något otäckt med barnen?” säger Isabella. Vanessa svarar att hon måste behålla lugnet och att poliserna sa att det inte fanns några direkta indikationer på brott. Vare sig vid badplatsen eller kring skolan. Isabella berättar om pappan till barnen. ”Jag litar inte på Kim. Han kan inte ta hand om dem. När barnen är hos honom blir jag orolig. Oron äter upp mig inifrån, förstår du? De ska vara hos mig och så ska det alltid vara” säger Isabella. ”Kan du inte fixa någon barnvakt då?” frågar Vanessa. Isabella tittar på Vanessa som om hon vore helt dum i huvudet. Isabella dricker mer vin. Hon svarar inte.

”Poliserna tyckte ju också att det var konstigt med de blöta kläderna i handfatet” fortsätter Isabella. ”Han kanske bara hade tvättat dem. Dessutom så ligger ni ju i vårdnadstvist” säger Vanessa. Isabella tittar undrande mot Vanessa. ”Då vill han ju ha barnen antar jag” säger Vanessa.

Isabella tittar ner och säger ”Jag vet inte det, ibland tror jag att han bara vill jävlas med mig. Han skulle aldrig klara av det ansvaret” fortsätter Isabella. ”Jag förstår, vi får hoppas att han berättar något för polisen nu i natt” säger Vanessa. Kanske hör de av sig i natt Isabella, det får vi hoppas på säger Vanessa och ler mot Isabella. ”Egentligen skiter han i barnen, han vill bara jävlas med mig” fortsätter Isabella. Vanessa tittar förvånad mot Isabella. ”Att kanske mamma har pratat med honom” fortsätter Isabella. ”Din mamma? Varför...?” frågar Vanessa. ”Hon tycker att jag inte kan ta hand om barnen... och ja, det kan jag ju uppenbarligen inte heller” säger Isabella. Vanessa säger att hon inte får tänka så. ”Jag litar inte på någon” säger Isabella. ”Jag finns här för dig” säger Vanessa. ”Jag slog mamma, jag gav henne en örfil då hon inte lyssnade på mig. Jag kan inte kontrollera mig själv längre. Därför undviker jag istället. Jag drar mig undan, det blir bäst så. Då kan jag skapa min egna verklighet och det finns ingen som rubbar den. Ingen förminskar eller har fördomar, ingen värderar... ingen dömer... det blir bäst så. Det skulle inte förvåna mig om han har iscensatt det här själv... eller om dom har iscensatt det här. Men barnen är mina och ingen annans” säger Isabella. Isabella blir hatisk i blicken. Hon pratar i gåtor och upplevs en aning paranoid.

-”Jag hatar honom. Jag skulle kunna slå ihjäl honom om han har gjort något med barnen eller tar dem ifrån mig” säger Isabella. Isabella blir hatisk i blicken, hon blir väldigt upprörd. Vanessa lugnar henne och säger att det bara är en känsla. Isabella säger att det gör så ont. ”Jag står inte ens ut med tanken, jag orkar inte, jag orkar inte mer” säger Isabella och gråter. De faller i en lång och djup kram. Vanessa säger lugnande att det går över, att allting går över. ”Jag tror aldrig jag har träffat någon som lyssnar så bra. Det jag berättar kan ju inte vara så intressant. Kan ju inte vara roligt att lyssna på någon som är förvirrad.” säger Isabella.

Vanessa frågar om barnen och hur de ser ut, vad de gillar att göra osv. Isabella berättar om hur underbara barnen är, vad de har för intressen osv. Isabella berättar att de gillar att leka vid lekplatsen med sin kompis Hanna. De älskar att sjunga. Hon berättar om barnvisor och sånger de gillar. Vanessa får en otäck igenkännande känsla och tittar mot brasan i vardagsrummet.

Isabella tittar irriterat och avundsjukt på Vanessa när hon berättar om sitt liv i stugan och på jobbet. Isabella berättar om sina svagheter (Johannas svagheter) och Vanessa finns där för henne men förstår inte riktigt vad Isabella pratar om. Hon har själv aldrig haft några sådana funderingar eller tankar. Vanessa tenderar också till att ta över scenen då och då och berätta om sina egna framtidsplaner. Att hon inte vill ha barn, utan i första hand ta hand om de barn som lider och finns idag. Att hon vill jobba för Läkare utan gränser, hon vill göra skillnad, sånt tycker hon om. Man kan se avundsjukan i Isabellas ögon.

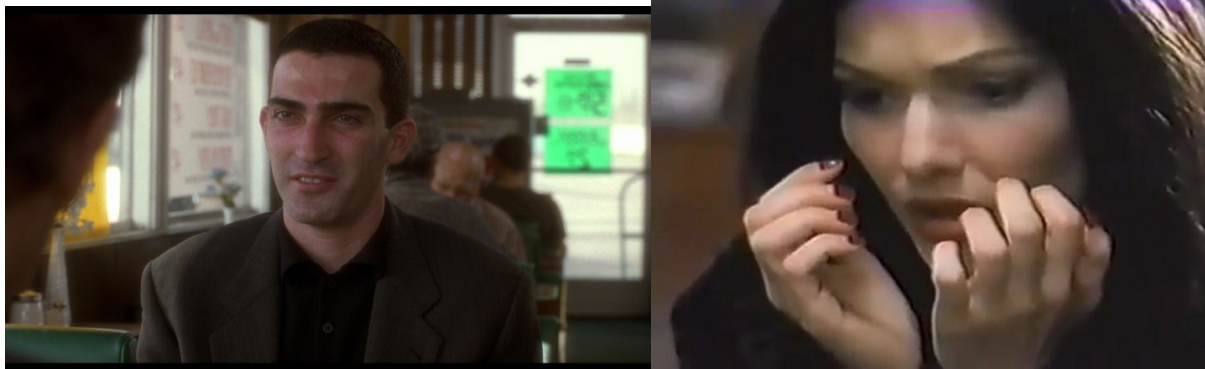
33 Moderskänslor

Isabella pratar om hur hon minns första gången hon hörde sin mamma gråta. Hon berättar att hon har en dålig kontakt med sin mamma. Hon berättar att hennes oskuld på något sätt försvann där, att hennes värld som hon såg på den då upphörde att på något sätt existera. Tryggheten försvann, sen har det bara gått utför fortsätter Isabella. Vanessa frågar vad hon menar. ”Mamma som alltid varit glad och snäll, varm och pålitlig var nu för första gången ett slags monster. Fasaden föll och verkligheten gjorde sig påmind på något surrealistiskt sätt” säger Isabella. Vanessa blir berörd och känner igen sig i det Isabella berättar om. ”Jag är så rädd att jag ska få höra mamma gråta igen... att hon blir så där... väldigt skör...att känslan är så där långt ifrån oskuldsfullhet som möjligt...” fortsätter Isabella.

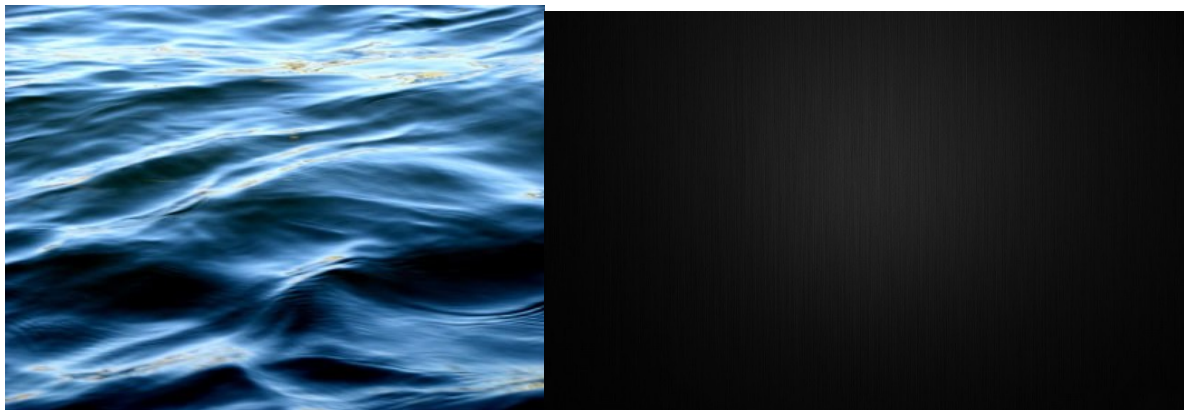
”Är jag en ond människa Vanessa?” frågar Isabella. Vanessa frågar varför hon säger så och svarar att det är klart att hon inte är och torkar samtidigt bort en tår i Isabellas ansikte. Isabella säger att hon är ond för att hon inte kan ta hand om sina barn. Hon är rädd för att det ska hända något med barnen. ”Ibland ser jag saker, hemska saker... sen minns jag inte.” säger Isabella. ”Vad ser du för något?” frågar Vanessa. ”Jag ser så otäcka saker så jag vet att det inte är sant. Det kan inte vara sant” säger Isabella.

”Om jag inte är ond, vilka är de som är de onda då? Jag är så rädd att bli det som jag är som mest rädd för” fortsätter Isabella. ”Vad är du rädd för” frågar Vanessa och lugnar ner henne. ”Jag skulle aldrig ha skaffat barn. Det är ett sådant ansvar och så mycket otäckt som kan hända. Jag önskar att jag aldrig hade fött dem” säger Isabella. Vanessa blir bekymrad. ”Du får inte prata så, du är lite överansträngd bara, det har varit lite mycket för dig på sistone” påpekar Vanessa. Isabella har panik och slänger sig i famnen på Vanessa. De kramas en längre stund. Vanessa tröstar medan Isabella gråter. Vanessa blir rörd av situationen och faller också några tårar. De gråter i varandras famn. ”Du har en sån livlig fantasi Isabella” säger Vanessa. Isabella säger att Vanessa inte är som alla andra och att hon tycker mycket om henne.

34 Traumametafor

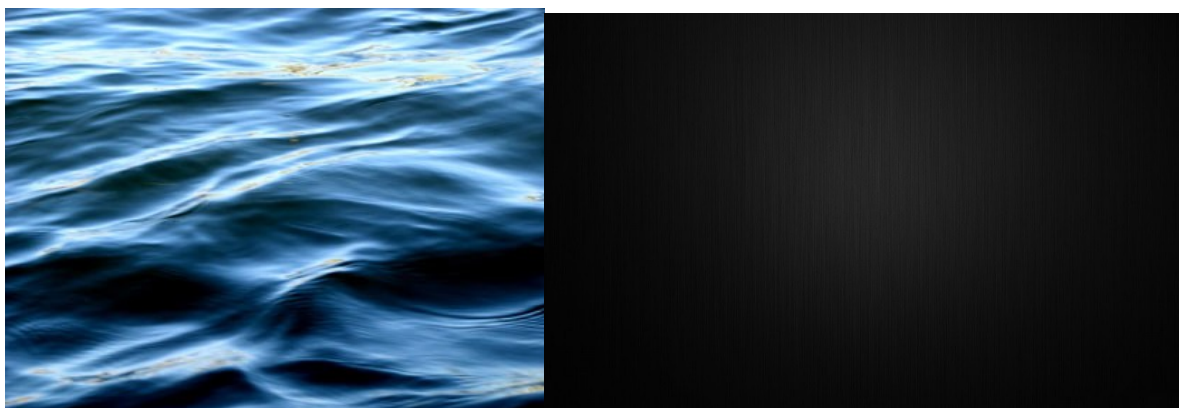
”Jag brukar ha en återkommande dröm. Jag är 7-8 år igen och plötsligt befinner jag mig helt utan orsak ensam i kallt vatten. Det är mörkt.

Det är väldigt kallt och jag huttrar fram och tillbaka. Jag försöker ropa på hjälp men jag får inte fram ett ord. Jag känner hur medvetandet minskar och jag får svårare och svårare att andas. Paniken tilltar. Jag tittar mig efter någonting. Jag tittar mig efter någonting att fästa blicken på, något att klamra mig fast vid. Men det finns ingen där. Det finns inget eller ingen att greppa. Jag känner hur jag är på väg mot vattnets botten. Paniken tilltar. Men så plötsligt, så plötsligt blir det ljust. Jag ser en brygga. Där står mamma. Jag blir lugnare när jag ser hur hon sträcker ut sin hand för att ta upp mig ur det iskalla vattnet. Plötsligt kan jag simma mot henne. Jag simmar fortare och fortare. Ju närmre jag kommer mamma desto lugnare blir jag. Jag närmar mig bryggkanten och jag sträcker fram min hand mot mamma. Våra händer möts och jag blir trygg igen” säger Isabella.

”Nu har jag haft den där drömmen igen. Det är mörkt och jag är ensam i kallt vatten. Jag har panik och svårt att andas. Men plötsligt blir jag lugnare då jag vet att snart får jag se mamma vid bryggan igen. Jag blir trygg då jag vet att mamma alltid dyker upp på samma ställe och gör mig trygg. Men...det går en lång stund och det händer ingenting. Det blir aldrig ljust. Jag ser inte mamma vid bryggan. Det finns inget att greppa eller klamra sig fast vid. Min orienteringspunkt är borta...sakta men säkert sjunker jag till botten. Mamma fanns inte där...”avslutar Isabella.

35 Sexuell lust uppstår

Plötsligt möts deras läppar. De kysser varandra i tårar. Kyssarna blir mer och mer intensiva. Isabella säger att hon är värdelös samtidigt som de kysser varandra i tårar. De börjar hångla i soffan. Vanessa tar av Isabellas tröja och hennes bröst uppenbarar sig. Vanessa smeker och slickar Isabellas bröst. Isabella ligger på rygg och Vanessa sitter med underlivet mot Isabellas ansikte (hon har fortfarande sina vita byxor på sig). Vanessa knäpper upp sin ljusblåa skjorta, knapp efter knapp. ”Knulla mig, knulla mig” säger Isabella. Hon lägger sig ner mot Isabella och de gnider sina bröst mot varandras. De glider sedan ner i en sextionia. ”Jag vill, jag vill” säger Vanessa. ”Du vill” säger Isabella. De har intensivt sex i soffan.

Vanessa och Isabella ligger nakna i soffan och pustar ut. ”Du säger ingenting till mamma och pappa” frågar Vanessa. Isabella frågar vad hon menar. Vanessa blir tyst. Isabella är nu en helt annan människa, hon är mer avslappnad och harmonisk. Hon är lugn. Tankarna på var barnen kan vara har skuggats ut något. Isabella säger att det var fantastiskt och tittar på Vanessa. Vanessa släcker ögonen och drar ett djupt andetag och säger ”du är underbar”. Isabella säger att hon är i en bra stämning.

36 Vardagsrum – senare

Vi ser två tomma vinflaskor på bordet. De ligger och pratar i soffan. Vanessa säger att hon aldrig har varit med en kvinna förut. ”Jag visste inte att jag kände attraktion till kvinnor” säger Vanessa och vänder sig om mot Isabella och säger ”men nu vet jag”. Hon kysser henne. Vanessa frågar om de ska ta ett bad. Isabella säger att hon inte gillar vatten och att hon inte simmar så bra. Vanessa övertygar henne.

37 Stugan/bryggan

Isabella och Vanessa står på bryggan. De är nakna och de huttrar en aning. Vanessa säger att de ska hoppa i. Isabella säger att hon inte vill hoppa i vattnet. Att hon tycker det är otäckt. Bryggan gungar ganska mycket. De går ner i vattnet istället. Isabella håller sig nära bryggan medan Vanessa simmar ut en längre bit. Vanessa dyker under ytan. Kameran följer med. Plötsligt blir hon förskräckt. Vi ser hennes skräckslagna ögon under ytan. Vi ser en utsträckt liten hand som om någon behöver hjälp. Vanessa tar sig snabbt upp till ytan igen. Hon simmar snabbt in mot land och bryggan. Hon andas häftigt, skräckslagna ögon och har panik.

Vändpunkt 2 – Isabella får ett mörker över sig

38 Bastun - sjukdomsinsikt

De sitter inlindade i varsin vit handduk. Isabella säger plötsligt att världen är ond. Vanessa säger att det finns inga onda människor, det finns bara onda gärningar. ”Ångest kan inte tas på allvar om det inte finns något att ta på, någon exakt förklaring. I det diffusa finns ingen medmänsklig medvetenhet. Det är när det är för sent som det blir verkligt. Det är då det blir ett uppvaknande” säger Isabella. De kramar om varandra. Vanessa säger att Isabella är under stor stress, är känslig och att hon har sovit dåligt. ”Lova mig att du säger en sak efter det här, lova mig det. Att jag var en bra mamma. Att jag tog hand om dem in i det sista, lova mig det Vanessa” säger Isabella. Isabella börja gråta och tröstas av Vanessa. ”Det är klart att du är en bra mamma”

39 Ann-Mari får besök under en familjemiddag (bestraffning)

Familjemiddag. Ann-Mari (Vanessas mamma) har bjudning, vi ser ytterligare två par varav ett är Vanessas bror med respektive. Ann-Mari är i sitt esse. Hon bär högklackade skor, röd skarp kjol och vit blus. Hon serverar gästerna mat och vin och glänsar med vad det är för vin och vad det passar till för mat osv.

Hon leker hobbyvinexpert. Brodern frågar plötsligt efter Vanessa. Ann-Marie säger att hon orkade inte komma. Att hon mår inte så bra. "Vart är Henrikssons" frågar pappan. "Peter, du

vet vad jag har sagt, jämna par, det måste vara jämna par Peter” sjunger Ann-Mari ut. Hon ser nästan ond ut. Peter rycker på ögonbrynen och de andra tittar ner i bordet. De sätter sig till bords och Ann-Mari tar över hela middagen. Hon pratar mycket om broderns nyfödde och hur gullig och duktig han är. Det verkar inte vara någonting annat som existerar i Ann-Maris verklighet just nu. Dessutom så visar hon upp en tavla för sällskapet, en målning. Hon säger att det är den och den konstnären som gjort det. Peter tar ton och säger jaha, det var väl det jag visste. Du är verkligen med i konstföreningen för att dricka vin, det är ju en XXX-målning. Jaha, Ann-Mari harklar sig och inleder snabbt en ny konversation. Hon berättar om maten de ska äta och hur hon har bearbetat den ”det tog 6 timmar så jag hoppas att det ska smaka” säger hon och ler mot sällskapet. Hon går ut i köket. Hon smuttar på ett glas rödvin när det plötsligt piper till i hennes mobiltelefon. Vi ser meddelandet ”jag väntar på dig utanför villan”. Ann-Mari blir undrande men går nyfiket mot ytterdörren. Ann-Mari är på väg ner, hon tänder en cigarett när hon plötsligt möts av en äldre herre som har något att berätta för henne.

De står och tittar på varandra en längre stund. Mannen ser självsäker och uppläxande ut medan Ann-Mari ser förvånande och osäker ut. Han säger att det är en trevlig kväll och frågar om de har roligt där inne och att det var snällt av henne att lämna den trevliga festen i det trevliga villaområdet. Ann-Marie frågar vem mannen är. ”Jag har väntat länge på att få prata med dig Ann-Mari” säger mannen. Mannen släpper inte blicken från Ann-Mari. Han pratar lugnt och behärskat och agerar nästintill omänskligt. Ann-Mari är stum. ”Jag tror att du har väntat på mig, har du inte känt det på dig” säger mannen. ”Jag förstår inte vad du pratar om” säger Ann-Mari. Hon börjar bli irriterad och slänger sin färdigrökta cigarett i backen och går mot huset igen. ”Hur är det med din dotter?” frågar mannen. Ann-Mari stannar till och frågar hur mannen vet att hon har en dotter. Mannen tittar iskallt och insiktsfullt på Ann-Mari. ”Det är bara bra, hon är lite trött bara” säger Ann-Mari. ”Är du alltid så är generaliserande och förminskande Ann-Marie?. Du förstår, det finns fler verkligheter...” fortsätter mannen. Ann-Mari upplevs mer stressad och börjar andas häftigare. Hon känner sig väldigt obekvämt i situationen med den frågvisa mannen. ”Vem i helvete är du?” utbrister Ann-Mari. ”Jag undrar Ann-Mari... svarade du så för att du verkligen vet att din dotter har det bra... eller svarade du så för att det är det du tror och hoppas på?” frågar mannen. Ann-Mari tittar bort och börja darra med lapparna och tittar ner i gräsmattan. ”Vad är det egentligen som händer här” frågar Ann-Mari. ”Jag vill få dig att känna. Jag vill få dig att känna sympati och ansvar för dina medmänniskor” säger mannen. Ann-Marie försvarar sig med att hon har bjudit hem gäster, att hon är generös och bjuder på mat och vin. ”Det goda livet” säger mannen. ”Hon är hemma med barnen” säger Ann-Mari. ”Är du säker på det?” frågar mannen. Ann-Marie blir skrämmd. ”Hellre än kärlek, pengar, tro, berömmelse eller rättvisa, så ge mig äkthet”, säger mannen. ”Äkthet” frågar Ann-Mari. Mannen säger att det är Thoreaus ord. Det ser ut som om Ann-Mari inte vem Thoreau är och det blir tyst. ”En kvinnas kärlek... en kvinnas kärlek påverkar

hennes närmaste...” fortsätter mannen Ann-Mari har fått nog och går mot ytterdörren in till villan igen.

40 Den otäcka tanten i stugan

Vanessa har svårt att sova och hon går ut mot bryggan. Det är mörkt och vattnet skvalpar. Vanessa tycker sig höra barnskrik. Hon tycker sig se någonting i vattnet. Hon hittar en rosa tröja. Hon vänder sig om och där står den otäcka tanten (Marie-Louise) intill trädet. Hon står och lurar under ett lutande träd intill strandkanten. Hon stirrar elakt mot Vanessa. Här blir Vanessa svagare och vi ser en förändring i hennes karaktär. Hon rycker till av skräck. Hon börjar skaka och blir paralyserad för ett ögonblick. Hon vänder sig sedan om tittar tillbaka mot trädet igen. Marie-Louise syns inte till. Vanessa går vidare mot stugan och sätter sig på trappan. Hon ser rädd men samtidigt insiktsfull ut. Hon är nära till gråt. Hon ser förstörd ut. Hon sitter på trappen som en trasig docka. Hon sitter på huk. Hon drar benen upp mot sin mage och lägger händerna i knät. Hon tittar sig oroligt omkring innan hon vänder ner huvudet mot magen. Hon gråter.

41 Vardagsrummet

Isabella sitter i vardagsrummet framför brasan. Vi ser de brinnande lågorna. Vanessa kommer in i rummet.

Isabella och Vanessa ligger på golvet framför en brasa. Vi ser de brinnande lågorna. De har två rödvit-randiga likadana nattlinnen på sig av märket Uni. Vanessa har sorgsna och oroliga ögon. Hon upplevs förvirrad. Vanessa lägger sitt huvud mot Isabellas axel. ”Nu måste du berätta för mig... vad som hände igår egentligen?” frågar Vanessa. ”Jag har varit så ensam” svarar Isabella. Isabella vänder sig om och tittar Vanessa djupt i ögonen. ”Nej, det gjorde du inte” säger Isabella. ”Jag förstår inte vad du menar?” säger Vanessa. ”Jo, det tror jag nog” säger Isabella. ”Var är barnen Isabella?” frågar Vanessa. Isabella reser på sig och tittar ut genom fönstret. Vi ser vattnet. ”Jag stod på en brygga. Det kändes som om jag drömde. Ungefär som... när man vaknar och inte vet vad som är sant eller inte. Jag var rädd. Rädd att göra någon illa..”säger Vanessa. ”Rädd för att göra vem illa? Barnen?” frågar Vanessa. ”Det var som ett montage av bilder” fortsätter Isabella. Isabella sätter sig bredvid Vanessa på golvet intill brasan. Hon tittar in i densamma. ”Det börjar med att jag vaknar i en lägenhet.

Jag vet inte var jag är...eller jag vill inte veta var jag är. Sen ser jag Hanna och Julia. De är hungriga och trötta...Vanessa tittar misstänksamt mot Isabella. Sen blir vi osams. Jag vill aldrig se dig mer. Du försvinner. Jag har aldrig känt mig så ensam i hela mitt liv. Det är bara ett stort tomrum..." säger Isabella. Vanessa frågar vad hon pratar om. "Min mammas ord ekar i mitt huvud. Jag är på väg att bli galen. Jag kan inte tänka klart." fortsätter Isabella. Att du inte kan ta hand om dina barn?" frågar Vanessa. "Sen är det bara svart. Likgiltigt. Dagarna går... till sist går jag och barnen ner mot sjön för att mata änder. Mörkret faller. Jag känner mig så konstig. Det känns som om jag lever mitt liv utanför min kropp. Det känns inte verkligt. Jag känner mycket men samtidigt ingenting. Sen frågar Julia varför vi inte har något bröd med oss. Hanna tycker jag uppför mig konstigt. Allt ÄR konstigt. Jag är inne i ett annat slags medvetande. Jag förstår ingenting... men jag bryr mig inte om att jag inte förstår någonting" fortsätter Isabella. Som i en psykos?" "Sen står vi på bryggan alla tre. Barnen fryser. Just i den där stunden känner jag mig rationell. Det är som att det bara finns vi tre i hela världen. Allt annat är avskärma och avlägset. Sen plötsligt så är det bara jag på bryggan. Jag skakar och är rädd. Jag hör barnskrik från vattnet. Jag blir aningen blöt. Jag blundar och håller händerna för mina öron. Jag stampar fram och tillbaka på bryggan. Plötsligt blir det tyst. En tystnad som jag aldrig tidigare upplevt" säger Isabella skakat. Isabella titta Vanessa djupt i ögonen. De gråter båda två. "Sen är jag på väg i flera gånger..." avslutar Isabella. "Herregud, vad har du gjort?" säger Vanessa. Hon kramar om henne. De tittar på varandra. "Förlåt mig... Kan du nånsin förlåta mig?" avslutar Vanessa.

42 Skolan - klassrum

Vi ser Agneta (från akt 1) sittandes vid en kateder i ett tomt klassrum.

Hon tittar i lite papper. Hon tittar på mobiltelefonen till höger om henne. Hon lyfter luren. Det går fram många signaler men ingen svarar. Hon lägger luren på skrivbordet igen. Samtidigt ser vi en notering på ett papper: "Fortfarande inget svar". Hon ser sig om i klassrummet och hon fäster blicken på två tomma stolar.

43 Skolan - lunchrum

Agneta går in genom dörren till lunchrummet. Vid lunchbordet sitter det ytterligare lärare. Agneta säger att Johanna fortfarande inte svarar. "De har varit borta från skolan i över en vecka nu" säger en av lärarna. "Jag får en klump i magen, jag såg henne härom dagen och hon såg inte alls pigg ut. Hon brukar vara så glad och alltid hälsa. Hon är så mån om sina barn men det känns som att något är fel..." säger Agneta.

"Vi måste ta kontakt med elevhälsoteamet. Vi kanske måste gå så långt som att göra en orosmälan i detta fall" säger en lärare. Den andra läraren säger emot och tycker att det är överdrivet. "Min Sebastian var hemma i över 2 veckor, det var ingen som kom hem och bankade på min dörr. Tacka fan för det" säger han. Diskussion om när man ska ingripa och

inte. Är det frågan om missförhållanden så måste det under alla omständigheter komma till myndigheternas kännedom. Jo, men till vilket pris?

44 Den tomma lekplatsen

Vi ser en badplats. Vi ser en brygga. Vi ser mycket gräs och en lekplats. Inga barn är ute och leker. Ingen spelar gatbandy eller liknande.

45 Vanessa/Johanna och barnen i lägenheten

Ett regnigt och mörkt lägenhetsområde skildras. Verklighetsförankrad och bister stämning.

Vi är nu inne i lägenheten. Vi ser Vanessa/Johanna vakna i soffan i vardagsrummet. Hennes händer rör på sig under filten. Långsamt ökar hennes andningsfrekvens och händerna börjar att darra. Hon öppnar ögonen och stirrar upp i taket. Hon ser paralyserad och trött ut. Hon har svarta ringar under ögonen. Hon huttrar och skakar under en filt. Hon sätter sig upp. Hon tar sig åt huvudet och släcker ögonen. Hon har dålig hållning och huvudet hänger ner från nacken. Hon lägger båda händerna framför ansiktet. Vidare drar hon långsamt händerna upp mot pannan och stryker håret bakåt i samma rörelse. Hon suckar och sträcker sig efter en karta med tabletter under bordet. Hon stoppar i sig i ett piller och lägger sig ner igen.

Hon tittar sig runt i vardagsrummet. Det är extremt ostädat och det ligger grejer överallt i lägenheten. På bordet ligger en mängd öppnade brev bl a från kronofogden, skolan och sjukhusräkningar. Hon tittar likgiltigt på högen med brev.

Plötsligt knackar det på dörren. Någon ropar efter mamma. Vanessa/Johanna grimaserar när hon hör knackningarna. Det ser ut som om hon bara vill fly. ”Ja, jag kommer” säger Vanessa/Johanna. Hon öppnar dörren. Hennes barn kommer in och kramar om sin mamma, Lovisa och Lina.

De ser också trötta ut. De bär båda två på ”Hello Kitty”-tröjor. ”Vet du vad det är för dag i morgon mamma” frågar Lina. ”Ja, det är klart att jag vet säger Johanna. Vi ska ju ut till mormor i morgon och fira dig min lilla flicka” säger Vanessa/Johanna. ”Jaaa, då kan vi bada” säger Lina. Johanna skrattar för sig själv och säger ”Nej, det är alldeles för kallt för det tror jag”. Säger Vanessa/Johanna. Nu äter vi frukost innan Amanda kommer, säger Vanessa/Johanna.

46 Väninnan Amanda

Amanda (Isabella) ska sitta barnvakt åt barnen. Det ringer på dörren. ”Amanda!” skriker Lovisa och rusar mot dörren. ”Johanna, var har du varit” frågar Amanda. ”Jag har varit lite krasslig bara. Det är sådan tur att jag har dig, jag vet inte vad jag skulle göra utan dig, säger Johanna/Vanessa. ”Så, gå iväg nu så du inte kommer för sent” säger Amanda. ”Jo, det var en sak säger Amanda. Jag har träffat någon. Han heter Ernst” säger Amanda. ”Har du, vad kul?” säger Johanna men menar inte det hon menar. ”Han kommer med på festen om det är okej?” frågar Amanda. Johanna nickar jakande. De kramar om varandra.

47 Mot sjukhuset

Johanna byter om och går upp till medicinavdelningen när Britt plötsligt säger åt Johanna att komma in till hennes rum. Britt är bekymrad och frågar hur Johanna mår och hur det är med barnen. Johanna svarar att det är okej. Britt tittar mot Johanna en längre stund. Hon suckar och säger att det inte kan hålla på så här längre och att hon inte sköter sitt arbete. Britt hävdar att Johanna har tagit mediciner på avdelningen. ”Jag är ledsen Johanna, men vi kan inte ha kvar dig här på sjukhuset. Men ska självklart hjälpa dig” säger Britt. ”Ok, det ska bli skönt att få slippa dig din jävla surfitta” säger Johanna. Johanna går ut från rummet och slänger igen dörren efter sig.

48 Konflikten med mamman

Vi befinner oss i Johanna kök. Ann-Marie och Johanna sitter vid köksbordet. Ann-Mari säger att det är så skönt att vara hemma en sväng. Att det var kallt i Spanien. Hon säger också att de åker tillbaka om några dagar. Ann-Mari hämtar lite kaffe när hon får syn på ett sobril-paket. ”Vad har jag sagt om att ta de här tablettorna. Det är ju farligt. Det går ju bara inte” säger Ann-Marie och tittar dominant och nedlåtande mot Johanna.

Johanna berättar om sina rädslor för att det ska hända barnen någonting. Hon har alltid varit rädd för att tappa dem. Hon är rädd för att de ska mobbas i skolan, att de inte ska ha några vänner. Hon är rädd för att hon inte uppfostrar dem på ett bra sätt. Hon är rädd för att pappan till barnen ska ta dem ifrån henne. Hon är rädd för att de ska försvinna. Att de bara går iväg och tomma sängar är det enda de efterlämnat sig. Hon är rädd för att Christer ska göra anspråk på barnen. Ann-Mari skakar på huvudet och säger att Christer är en ansvarslös casanova och att han aldrig skulle göra anspråk på dem. Hon är rädd för allt.

Hon bryr sig mycket om barnen men kanske lite för mycket. Hon känner lite för mycket. Lösningen på hennes problem har blivit ett extremt kontrollbehov. Hon vill ha koll på dem hela tiden. Hon smyger sig in på skolan eller andra aktiviteter de har, hon är överallt. ”Jag

orkar inte vara rädd längre” säger Johanna. Mamman blir irriterad och har svårt att ta in det Johanna säger. Ann-Marie orkar inte lyssna på hennes rädslor.

Mamman kritiserar Johanna för att vara en dålig moder. Mamman säger att hon inte kan ta hand om barnen och att hon hoppas att hon tar livet av sig så att någon annan får ta hand om hennes barn. Hon säger att det kanske är bättre att de är hos Christer eller Amanda. Detta gör att smärtpunkten nås för Johanna. Hon säger till mamman att får jag inte ta hand om mina barn, vilket du uppenbarligen inte vill, då får ingen annan heller göra det! Ingen tar mina barn ifrån mig, hör du det! Ingen! Ett känsloladdat mor/dotter samtal utspelas. Ska du säga mamma. Hur bra mor har du själv varit? Ni är ju aldrig hemma. Ni har bara brytt er om den där förbannade lägenheten i Alicante. Var har du varit när jag som mest behövt dig? Ni är ju aldrig hemma! Du är vuxen nu Johanna. Vi har uppfostrat dig till att ta hand om dig själv.

49 Utanför och inne i skolan

Johanna spionerar på barnen. Hon har svårt att vara ifrån dom. Hon har ett behov av att ständigt veta var de befinner sig. Johanna befinner sig på en skolgård. Hon ruskar tag i en **flicka** på skolgården (flickan från skolgården i akt 1) och frågar om hon sett Lovisa och Lina. Flickan säger att hon inte sett dem.

Johanna rusar in mot skolan och springer runt i korridorerna. Hon möter en **lärare** (Johan, socionomen från akt 1). Han har inte heller sett barnen. Hon tittar in i klassrum efter klassrum. Till sist ser hon Lovisa och Lina med varsin bok längst in i ett klassrum. Hon andas ut och går därifrån.

50 Bilfärd mot stugan

Ann-Mari och Johanna likt scenen i akt 1. samma 80-tals låt som i akt 1 men helt andra känslor. Barnen sitter i baksätet. Det är helt tyst i bilen.

De är på väg till födelsedagsfesten. De kommer fram till stugan och Johanna skakar och vill inte gå in. Ann-Marie säger att hon får skärpa till sig.

51 Födelsedagskalaset i stugan

Vi befinner oss i familjen Cederqvists sommarhus, dvs hemma hos Ann-Mari. Johannas familj är där, Johanna börjar bli allt sämre och tvingas gå ifrån då och då. Pappan till barnen, Christer, säger ingenting, han finns inte, han är grå och trist, likgiltig och ansvarslös. Hans föräldrar är också på plats (damen och mannen som hör barnskrik i akt 1). Amanda och hennes nya man Ernst (socialchefen i akt 1) också med. De sitter och leker och hånglar mitt framför ögonen på Johanna. Hon blir svartsjuk och kan inte leva med att Amanda håller på att försvinna ur hennes liv.

Det är Ann-Mari som är ansvarig för festen. Hon vill ha det på sitt sätt. Hon pratar om tavlor och vin. Berättar om hur duktiga broderns barn är osv. Hon berättar också om hur härligt och rofyllt det är i Alicante. Hon poängterar också att Johan med familj snart kommer och hälsar på. Johanna tittar med ondskefulla ögon mot Ann-Mari. Amanda frågar om inte Johanna ska följa med. Ann-Mari tittar mot sin dotter och säger att hon är för rädd. Att hon är flygrädd och är rädd för allt.

52 Lägenheten

Johanna är skakig men måste ta sig upp ur sängen. Hon ringer till skolpersonalen och anmäler barnen sjuka. Hon säger att barnen har kräksjukan. Hon säger till barnen att skolan inte börjar förrän om 2-3 veckor och på sått så lurar hon dem att stanna kvar. På sått går de inte till skolan.

53 Konflikten med Amanda trappas upp

Johanna rusar ut från lägenheten.. Johanna blir hysterisk. Hon hittar inte Lovisa och Lina. Plötsligt kommer Amanda och barnen med två glassar i varsin hand. Johanna blir vansinnig. ”Jag har ju sagt att barnen inte får gå utanför lägenheten” utbrister Johanna. Hon ber barnen snällt gå upp till lägenheten. Hon läxar upp Amanda och hon säger att hon aldrig mer får vara barnvakt åt hennes barn. Amanda säger att Johanna måste lugna ner sig och att hon är paranoid. ”Han kommer ta vårdnaden ifrån mig” säger Johanna. ”Han skulle aldrig ta vårdnaden ifrån dig” säger Amanda. Johanna ser konfunderad och hysterisk ut. Hon vet inte vad hon ska tro. Amanda försöker lugna ner Johanna. ”Jag klarar inte av att vara utan barnen

Jag klarar inte av att du har dem när jag inte kan.” säger Johanna. ”Jag förstår, jag har märkt det. Men hur ska du lösa allt då?” frågar Amanda. Johanna gråter. ”Vad sa socialen?” frågar Amanda. ”Jag klarar mig” säger Johanna. Johanna tittar långtande mot Amanda. ”Du har ju Ernst nu också” säger Johanna. ”Det innebär inte att jag inte finns här Johanna” säger Amanda och lägger sin hand mot Johannas hand. ”Det blir aldrig som förr” säger Johanna. Amanda lutar sitt huvud mot Johannas axel. Johanna blir upprörd. ”Vad i helvete gör du? Sluta! Gå härifrån! Stick hem och sug Ernst kuk eller nåt” utbrister Johanna.

54 Socialen knackar på

Vi ser **två socialtjänstemän** (polismännen i övre medelåldern i akt 1) på väg mot Johannas lägenhet. De knackar på dörren och ringer på dörren flera gånger. Johanna tittar ut genom fönstret. Hon öppnar inte. Hon tittar ut genom fönstret bakom gardinen och ser två socialarbetare lämna hennes hem.

55 Flygplats

Vi ser ett flygplan lyfta från en landningsbana.

56 Johanna och barnen i lägenheten

Johanna stänger in sig och kapar kontakten med de flesta av sina vänner. Det verkar som om hon har gjort sig ovän med de flesta. Det har skärt sig mellan henne och hennes mamma. Johanna lever under stark psykisk stress och i misär tillsammans med barnen. Pappan finns inte där, han har inte synts till på flera månader. Han har träffat en annan och lever sitt nya liv, dessutom så planerar han för att söka vårdnad över barnen.

Det är helt tyst i lägenheten. Det enda vi hör är en tickande sövande klocka på väggen. Det är däremot mörkt i lägenheten, persiennerna är nerdragna. Vi hör en telefon som ringer. Vi hör 7-8 signaler. Vi ser Johanna liggande i sängen, tomma svarta ögon, rädda ögon. Hon är handlingsförlamad. Vi hör plötsligt ett ljud som liknar ett brum från ett flygplan. Johanna grimaserar och håller sig för öronen. Hon är ljudkänslig. Hon blir irriterad när hon hör grannar i trappuppgången, när hon hör en skällande hund, den jobbiga hyresvärden. Det slängs skräp i en container utanför fönstret.

Mobiltelefonen ljuder av ett sms. Hon tar fram sin telefon och tittar igenom den. Hon sätter på rösthögtalaren. ”Du har ett nytt meddelande” Vi hör en pipsignal.

”Hej, det är jag. Var har du varit? Jag saknar dig... Måste det sluta så här?” säger Amanda i meddelandet. Johanna tar sig åt huvudet och skakar på detsamma. Hon drar ner sitt smutsiga hår nerför hennes ögon. Hon darrar av olycka.

Det ringer på dörren. Johanna ligger i sin säng desorienterad och maktlös. Uppgifven och tom. En av flickorna rusar mot dörren för att öppna. Johanna blir irriterad och säger att de absolut inte får öppna dörren. Lina hävdar att det kanske är Emma som vill leka. Johanna släcker sina ögon och har nära till gråt. Ni får absolut inte gå någonstans och absolut inte öppna dörren. Då kanske dom tar er ifrån mig. Det vill ni väl inte?” frågar Johanna och tittar mot barnen. Barnen skakar på huvudet. De frågar vad det blir för mat och Johanna säger att hon ska hämta pizza lite senare. Barnen säger att de vill ha riktig mat. Johanna försöker tända lampan i rummet men det går inte. Barnen frågar var pappan är. Johanna svarar att han inte finns längre. ”Nu är det bara vi... mina älskade små barn... jag älskar er så.” säger Johanna. Hon kramar om dem och säger att ingen någonsin får ta dom ifrån henne. Flickorna lämnar rummet med huvudena nere och gråten i halsen. De går mot sitt isolerade rum.

57 Pizzabutiken

Det är en ljus sommardag i juli. Vi hör snabba hjärtslag och ansträngd andning. Johanna är på väg mot matbutiken, hon går in men vänder lika snabbt. Det är fullsmockat i butiken. Johanna ringer istället den lokala pizzerian. Hon beställer 10 pizzor. Hon bär en svart munkjacka. Hon är skamfull. Hon går vacklande och ser ut som en trasig docka. Hon går mot butiken, det är mycket folk i butiken. Hon väntar tills det blir lite mindre folk i butiken, hon går in. Samtidigt som hon går in i pizzerian möts av en man i en hatt. Mannen har något mystiskt över sig (den uppläxande mannen). **Pizzabagarna** (Roberto och Ahmed från akt 1) hälsar glatt och frågar om Johanna är hungrig. Johanna säger att barnen ska ha barnkalas. ”De har nästan blivit kalla, var har du varit?” frågar en av pizzabagarna. Johanna svarar inte. ”Fyllde inte flickorna år härom veckan” frågar en av bagarna. Lång tystnad. Johanna tar pizzorna och lämnar butiken.

58 Inne i lägenheten

Ringningarna och knackningarna låter som vågor av tinnitus inifrån Johannas huvud. En av flickorna går fram till mamman och frågar varför de inte får öppna dörren. Ni får inte gå ut har jag sagt, ni får inte gå ut. Ni måste lyssna på mig nu. Det kan vara pappa har jag sagt, vad ni än gör flickor öppna inte dörren. Dessutom så är det alldeles för varmt ute. Vi måste hålla oss inne. Eller så kanske det är socialen som kommer, ni vill väl inte bli placerade i ett fosterhem flickor? Nej... säger barnen. Bra, då måste ni göra som jag säger. Vi ska för alltid vara tillsammans. För alltid. Ni vet att jag älskar er så, jag kan inte leva utan er, det vet ni väl. Flickorna tittar oroligt på sin mamma och på varandra. Hon är djupt deprimerad och har vanföreställningar, hennes psykos är snart inne i slutfasen.

59 Flygplats

Vi ser ett flygplan landa på en landningsbana.

60 Barnen i ett rum

Flickorna ligger i sin säng. En av flickorna går mot fönstret och tittar ut mot lekplatsen. En ensam flicka, Emma, sitter på en gunga. Emma tittar upp mot Johannas lägenhet. Hon vinkar. Hanna vinkar tillbaka. De ser ut att sakna varandra. Hanna faller en tår och tittar mot Lina. Hon går mot sängen och Lina reser sig upp. De tar varandra i hand. De gråter och tittar mot fönstret igen. ”Lina? säger Lovisa. ”Mmm... svarar Lina. ”Vad ska vi göra för att allt ska bli bra igen. Jag vill att allt ska bli som vanligt igen” säger Lovisa. ”Jag vet inte” svarar Lina med gråten i halsen. ”Jag längtar efter Emma och de andra kompisarna. Jag vill gå i skolan igen” säger Lovisa.

Klimax

61 Traumat

En kväll har Johanna fått nog. Hon vet att hennes barn skulle ha det bättre någonstans men hon klarar inte av att lämna bort dem. Hon skulle inte kunna leva med detta. Hon har varit isolerad med sina barn i lägenheten i två veckor. Hon är ett vrak. Hon klarar inte av pressen med arbete, socialt liv och barnen. Dessutom är hon djupt deprimerad och mitt i en psykos.

Hon säger till sina barn att de ska ge sig ut på promenad. Barnen är låga och trötta efter de senaste veckornas instängdhet och fattigdom. De går ner mot vattnet. En av flickorna frågar vad de ska göra. Johanna säger att de ska gå ner till bryggan och mata änderna. En av flickorna frågar vad de ska mata änderna med och syftar på att de inte har med sig något bröd.

De står nu på bryggan alla tre. Mamman vänder ryggen till tills hon hör tystnaden. Hon ställer sig och tittar mot vattnet. Det ligger nu stillsamt kring den vackra platsen. Hon gråter. Hon är själv på väg ner i vattnet några gånger men hejdar sig själv gång på gång. Hon vågar inte. Hon går vacklande därifrån.

Hon går hem skakad och förvirrad till sin lägenhet efter dåden. Hon tar någon konstig väg genom en skog och samma scen som i akt 1 utspelar sig.

62 Johanna i skogen

Samma scen med de **två joggarna** (från akt 1) när hon är på väg hem. Det är en mörk sommarkväll. Det är varmt. Vi ser en väg. Vi ser en badplats. Vi ser en skog. Vi hör prassel inifrån en skog. Vi närmar oss skogen. Vi ser en kvinna bakifrån. Nu är det Johanna som går vacklande tom och orkeslös fylld av skam genom skogen och ut mot vägen. Hon är i en chockfas, hon är förvirrad när hon vacklar igenom skogen. Vi hör ansträngd andning, hon är svettig och blöt.

63 Lägenheten

Hon byter om. Hennes blöta kläder lägger hon i handfatet på toaletten. Hon tar på sig nya kläder. Hon isolerar sig, huttrar, skakar. Hon växlar mellan att vara panikslagen och helt paralyserad. Hon ringer till pappan och säger att ”det har hänt något otäckt med barnen... jag hörde en duns i vattnet. Att de föll i vattnet men aldrig kom upp igen”. Pappan är chockad och oförstående. Han ringer polisen och säger till Johanna att han kommer över.

Pappan och två poliser (Bodil och Dag från akt 1) anländer hem till henne. Polisen får en chock när de ser i vilket dåligt skick mamman och lägenheten är i. Lägenheten ser inte ut att ha varit städad på flera veckor. Det är mörkt i lägenheten då elen inte fungerar. Den har stängts av. Vi ser hur en av poliserna försöker tända lampor i rum efter rum. Men det är mörkt eller i alla fall inte ljus. De går in i badrummet och hittar Johannas kläder i handfatet. De är blöta. En av poliserna frågar varför det ligger blöta kläder i handfatet. ”Har du bytt om?” frågar en av poliserna. Johanna är tom i blicken. Hon är som ett stort tomt svart hål. Hon är inte kontaktbar. ”Mmm, eeh, ja.. ja.. jag hoppade själv i och försökte hitta dem” svarar Johanna.

De ger sig iväg ner mot stranden för att leta efter barnen.

Vi ser samma miljö som i akt 1 men det finns ingen tennisplan, det finns inga barn som är ute och leker. Det vi ser är två A-lagare som har ockuperat lekplatsen samt ett gäng fjortisar som håller på med sina mobiler.

Det blir snabbt ett stort polispådrag med helikoptrar, dykare och övriga poliser. Vi ser hur polisen håvar på väldig låg höjd. De hittar också en av flickornas rosa tröja. De lyfter och tittar under uppdragna båtar och de tittar under bryggor men de hittar ingenting. Flickorna är till synes borta.

Johanna berättar att barnen plötsligt försvann från bryggan. Att hon stod i andra tankar. Polisen verkar dock fatta misstanke rätt snabbt om att det föreligger ett brott. Johanna hjälper till i letandet och säger ”kanske att barnen gick iväg själva till badstranden.” En av poliserna reagerar och säger att ”Jaha, men nyss sa du ju att ni gick ner tillsammans”. Johanna säger att hon inte kommer ihåg. ”Kanske en av dem trillade i och den andra kom efter... herregud... Kanske hoppade de i självmant” säger Johanna. En av poliserna känner på vattnet. ”Vi är i mitten på september... knappast” säger polisen. Pappan har gråten i halsen men är likgiltig, han får inte fram ett ord. Han kramar om Johanna. Han börjar förstå vad som har hänt.

Polisen frågar mamman om flickorna, om det var någon av dem som inte får tillräckligt med uppmärksamhet. Och om det finns någon otrohet eller svartsjuka inom familjen.

Mörkret börjar falla på men de har ännu inte hittat något. Bilden släcks.

64 Häktet

Det blir ljusare och ljusare. Vi ser en skylt. Vi befinner oss på ett häkte. Vi ser **två vårdare** (Sara från receptionen och kvinnan som stjal mediciner i akt 1) och en **intern**. Internen tittar ner i golvet och har sitt ljusa hår framför sitt ansikte. Vi ser inte vem det är. De går mot en cell.

65 Häktet - avtoning

Vi befinner oss i det isolerade rummet från akt 1. Vi ser en kvinna. Kvinnan ligger på mage under ett gult täcke. Vi ser således inte vem det är. Kvinnan rör på sig och är på väg att vakna. Hon reser sig upp och blir sittandes vid sängkanten. Hon har håret nerdraget framför ansiktet så vi ser ännu inte vem det är. Hon skakar lätt. Hon lägger händerna för sitt ansikte. Hon drar sitt ljusa hår bort från ansiktet. Vi ser att det är Johanna. Hon ser sliten ut. Hon har svarta ringer under ögonen. Röda trötta ögon. Hon ser tom och hjälplös ut. Tom blick. Hon tittar mot bordet. Vi ser okej-tidningarna och en Aftonbladet. Hon lägger sig ner i sängen igen. Bilden släcks.

66 Gillestuga

Vi er en stuga och en röd gillestuga intill. Intill stugan finns en brygga och ett stort träd.

67 Inne i gillestugan

Vi befinner oss i en gillestuga. Vi ser en OKEJ-affisch på väggen (Vanessa Paradis). Vi hör dova barnröster utanför bild som säger ”Mamma....mamma....mamma”. Isabella/Amanda ligger och sover under ett brunvit-randigt täcke. Vi ser hennes släckta ögon. Hon öppnar ögonen. Vi ser hennes skräckslagna ögon.